березень 2009
March 2009

ПРОМІНЬ

Promin

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПРОМІНЬ
РІК XXXXIX БЕРЕЗЕНЬ Ч.3
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор - Оксана Сушко
Редакційна Колегія
Зеня Юзик
Соня Бейзик
Галя Липка
Референтки Променя
Галя Щербльок
Ольга Лугвиненко
Річна передплата в Канаді - $25.00
Передплата до інших країн -US$30.00
Одне число - $3.00 (Включає 'GST')
Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
Fax: 905-524-5362
e-mail -promin@cogeco.ca

PROMIN
published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL XXXXIX MARCH No.3

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
Telephone 905-572-9626
Editor - Oksana Sushko
Editorial Committee:
Zennia Yuzik
Sonja Bejzyk
Halia Lypka
Promin Conveners -
Helen Scherbluk
Olha Lugvynenko
Administrator - Oksana Sushko
Telephone 905-572-9626
Subscription in Canada - $25.00
Other Countries - US $30.00
Single copy - $3.00
(GST is included)
The editors reserve the right to edit submitted materials
Publication Mail Registration No. 09580
International Standard Serial number
ISSN 038021-40
Agreement No. 40011733

Формат - Оксана Сушко
Layout - Oksana Sushko

ЗМІСТ Contents

Тарас Шевченко ..... 2 ..... Taras Shevchenko
Духовність ..... 7 ..... Spirituality
Мистецтво ..... 12 ..... About the Arts
Поезія ..... 16 ..... Poetry
Нашим Найменшим ..... 18 ..... For our Children
Вісті з Централі ..... 20 ..... News from the National Office
Громадська Хроніка ..... 21 ..... Community Events
Квіти Незабутнім ..... 30 ..... In Memoriam

We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Publications Assistance Program (PAP) toward our mailing costs, PAP Registration No. 09580

Canada

Значок в пам'ять Тараса Шевченка - Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка

Stamp to commemorate Taras Shevchenko - Ukrainian Bandurist Chorus

Союзу Українок Канади
Ukrainian Women's Association of Canada
National Office
Box 102, Cudworth, SK S0K 1B0
Phone - 306 256 7013

E-mail - pz.yuz@sasktel.net

Редакційна Editorial

195 років минає від дня народження Тараса Шевченка, генія і пророка українського народу. І здійснилися слова, які промовив Пантелеймон Куліш над його труною:

"Наш єси, поете, а ми народ твій,
І духом твоїм дихатимемо по віки і віки!"

Бо ж на протязі всіх цих років Шевченко був і вчителем і дорадником для народу в найтяжчих моментах бурхливої історії нашої батьківщини і його слово стало ідеалом до якого приямуємо ще й сьогодні.

З окрема він був духовним Батьком у змаганнях перших українських поселенців Канади, які прибули тут з Святим Письмом в одній руці і з Кобзарем Шевченка в другій. В найтяжчих моментах, які приходилося нашим піонерам переживати, його глибоко зворушливе слово дало їм ту наснагу яка стала для них великою силою та не дало їм занепадати на дусі.

І ось цього місяця українці в цілому світі урочито вшановують пам'ять дорогого кожному українському серцю, поета Тараса Шевченка, оборонця всіх покривджених, убогих і нещасних, та борця за визволення українського народу з вікового пригнічення.

Цього місяця також починається Великий Піст коли ми приготовляємо себе духовно зустріти Велике Свято, Воскресення Христового. Відповідальність кожної жінки є подбати , щоб в її родині всі наші чудові звичаї, релігійні і народні, були відповідно виконані.

Ярися Сушко

One hundred and ninety-five years ago, Ukrainians unknowingly welcomed their most beloved poet and inspiration, Taras Shevchenko, into the world. Shevchenko breathed life into a nation oppressed by merciless powers of greed and oppression. He lifted the spirits of a people whose hope of freedom was continually crushed by a cruel political regime. Even today, his poetic masterpieces can rekindle the flame of a discouraged heart, in the face of Ukraine's current challenges. It is as though Shevchenko himself knew that his people would always need the kind of support and encouragement that only the words of a fellow freedom fighter could offer. Having suffered through the torment of oppression and yet never losing his fervency, Shevchenko continues to keep the Ukrainian spirit alive even to this day, and his legacy will retain its timelessness into the generations ahead. In a world where our identity can easily become fragmented by many competing influences, Shevchenko will always offer us the same consistent message of diligence, devotion, and the pursuit of truth. To seek and preach the truth was his lofty duty, and he remained true to that precept all his life. He embraced and served the truth as a man, as a citizen, as an artist, and as a master of the pen, who profoundly understood the power of words, selecting them as his weapons in the struggle for liberation of the degraded and the oppressed.

I shall lift up
These lowly, voiceless slaves!
And I shall put my words
To stand on guard for them!

May his memory be eternal!

Оксана

Вінок з наших думок на могилу

Тараса Григоровича ШЕВЧЕНКА

Із журналу "Українка в Світі", видання СФУЖО, січень-березень 2007 Редактор - Галина Ковалевич

Кобзарю, знов до тебе я приходжу, Бо ти для мене совість і закон...

- Ліна Костенко -

З початком року кожна людина планує свій життєвий шлях. В молитвах звертаємось до Всевишнього, щоб отримати благословення на здійснення задуманих справ. То ж благослови Господи українському народові зберегти і утвердити рідну українську мову у вільній Україні. Скільки ще нам боротися за неї? Скільки ще треба переконувати урядовців та штучно населений Схід України про те, що Україна має свою національну, соловіну мову?

Напевно саме для наснаги у боротьбі за волю народу, за рідну мову Бог дарував нам невмирущого поета-пророка Тараса Григоровича Шевченка. Всі думки його, вся любов його були присвячені людям, боротьбі за їх визволення і щастя та розквіт національної мови. Завдяки творчості Шевченка українська мова постала перед світом як одна з розвинених мов. Адже для поета українська мова була найбільшим, нецінним скарбом, якого він не проміняв ні на гроші, ні на славу, як йому радили. (Як це зробив його великий друг М. Гоголь). В поемі Гайдамаки, Шевченко пише

Коли хочеш грошей
Та ще й слави, того дива,
Співай про Матрьошу,
Про Парашу, радость нашу,
Султан, паркет, шпори, -
От де слава!!! а то співа
Грає синє море,
А сам плаче, за тобою
І твоя громада
У сіряках!... Правда, мудрі!
Спасибі за раду.
Теплий кожух, тілько шкода -
Не на мене шитий,
А розумне ваше слово
Брехнею підбите.
Вибачайте...

В поемі Сон, поет наводить діялог з земляком

Штовхаюсь я; аж землячок,
Спасиві, признався,
З циновими гудзиками
Де ты здесь узялся?
"З України" - "Так як же ты
Й говорыть не вмиеш
По-здешнему?" - Ба ні, кажу, -
Говорить умію,
Та не хочу.

Як важливо й сьогодні, українським урядовцям, котрі є надалі вірними сусідньо-чужинській владі і не хочуть признати та говорити

українською мовою, як державною, прочитати і переосмислити з тієї ж поеми "Сон":

От і братія сипнула
У сенат писати
Та підписувать - та брати
І з батька, і брата.
А меж ними і землячки
Де-де проглядають.
По-московській так і ріжуть,
Сміються та лають
Батьків своїх, що змалечку
Цвенькать не навчили
По-німецькій, - а то тепер
І кисни в чорнилах!
П'явки, п'явки! може, батько
Остатню корову
Жидам продав, поки вивчив
Московської мови.
Україно! Україно!
Оце твої діти,
Твої квіти молодії,
Чорнилом политі,
Московською блекотою
В німецьких теплицях
Заглушені!... Плач, Україно!
Бездітна вдовище!

Бездітна вдовиця так назвав поет нашу Україну, бо ж має дітей, та на превеликий жаль, більшість є чужомовними, соромляться рідної мови. Чого тільки не застосували губителі нашої мови! І офіційно забороняли, і оголушавли неіснуючою чи придуманою німцями, і вважали діалектом російської чи польської мови, і тримали в мовних гетто, й оцінювали як "хлопську", "колхозну" і підлаштовували її під іншу мову з метою прискорення її злиття в ім'я світлого майбутнього всього людства, і прославляли її небувалий розквіт завдяки дуржнім впливам, - а вона таки живе.

Не вмирає душа наша,
Не вмирає воля
І неситний не виоре
На дні моря поле.
Не скує душі живої
І слова живого...

Сьогодні маємо великий дефіцит видань українською мовою у галузі повчальної та наукової літератури. Такого роду проблеми існують не тільки в Україні, але в діаспорі. Вживання орфографічних словників української мови під редакцією різних авторів призводить до загального мовного безладдя. Прийшов час, щоб українці у всьому світі користувалися єдиним орфографічним словником, затвердженим Міністерством Освіти України.

Перед нашим поколінням стоїть почесне завдання - утвердити самостійну українську Державу, зберегти національну українську мову та інші традиції для майбутніх поколінь. Це все є нашим громадянським обов'язком.

"Ну щоб здавалося слова,
Слова та голос - більш нічого.
А серце б'ється - ожива,
Як їх почує! Знать од Бога
І голос той, і ті слова
Ідуть меж люди!.."

Великий поет, Тарас Григорович Шевченко вселяє нам віру в щасливе майбутнє.

Встане Україна,
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі,
Невольничі діти!

Дорогий наш Тарасе! Були, є і будуть в твого народу вірні сини та дочки, патріоти України, котрі навчають Твоїм Словом, несуть його до свідомості людей через усі роки. Слідуючи Твоєму заповіту - "Учітесь, читайте. І чужому научайтесь. Й свого не цурайтесь..." В ці березневі дні, складаємо вінок наших думок на могилу Твою, бо безсмертний Ти - в своєму народі Тарасе Григоровичу Шевченко!

Реве та стогне Дніпр широкий

Реве та стогне Дніпр широкий,
Сердитий вітер завива,
Додолу верби гне високі,
Горами хвилю підійма.

І блідний місяць на ту пору
Із хмари де-де виглядав,
Неначе човен в синім морі,
То виринав, то потопав.

Ще треті півні не співали,
Ніхто ніде не гомонів,
Сичі в гаю перекликались,
Та ясен раз у раз скрипів.

TARAS SHEVCHENKO

Poet & Freedom fighter

1814 - 1861

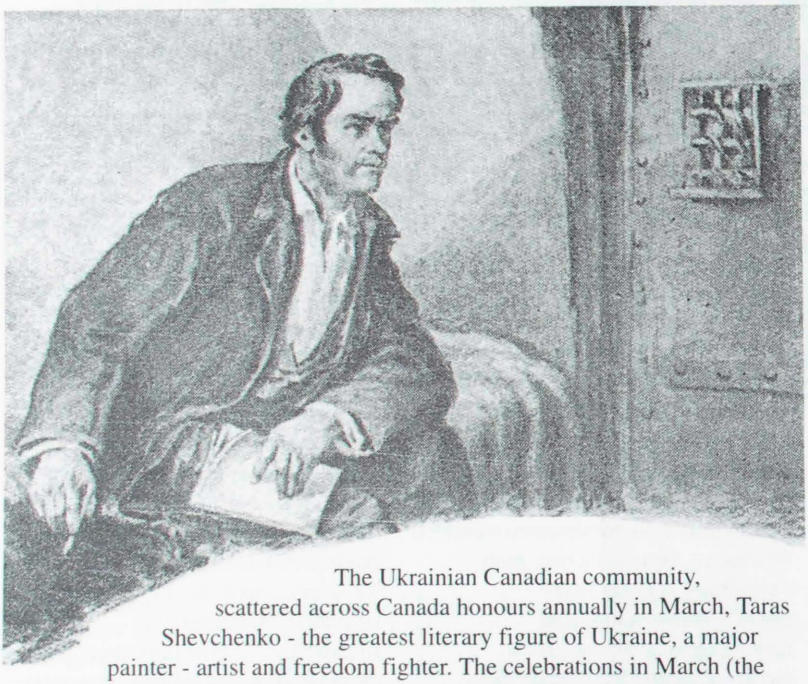

The Ukrainian Canadian community, scattered across Canada honours annually in March, Taras Shevchenko - the greatest literary figure of Ukraine, a major painter - artist and freedom fighter. The celebrations in March (the month of his birth and death) include concerts, symposia and academic presentations by members of Ukrainian organizations, churches and especially youth groups. Similar celebrations with greater intensity also take place in Ukraine every March.

Taras Shevchenko was born on March 9, 1814 and passed away on March 10, 1861. He was born into a Ukrainian serf family in central Ukraine which was part of the Russian Empire and was orphaned at the age of eleven. He was very bright and was mentored by the village cantor and became a very good student - both academically as well as in the field of art and painting. His talents were soon noticed by Pavlo Engelhardt who took him to Vilnius and then St. Petersburg. During this period he engaged in the formal study of art. In 1838, due to a special art commission, the proceeds gained were utilized to buy Shevchenko's freedom from serfdom. He continued to draw and paint for the next decade, winning several major awards in the Russian Empire.

Shevchenko also had a love for writing poetry even as a serf, and after his personal emancipation. He wrote in the Ukrainian vernacular that was popular in rural Ukraine but was considered an inferior "tongue" by the Russians. He did this to recognize the importance of the Ukrainian language and culture as a self-identification trait of the Ukrainians against the political and monolingual policies of the Russians.

In 1840 he published a collection of poems entitled Kobzar. This published volume became a great success due to its "clarity, breadth and elegance of artistic expression not previously known in Ukrainian literature" (Ivan Franko). Later he wrote the epic poem Haidamaky (1841), the tragedy Nikita Hayday (1842) and the drama, Nazar Stodolya (1843).

All of this was accomplished living in St. Petersburg, Russia, but Shevchenko never forgot about Ukraine. He visited Ukraine in 1843, 1845 and 1846 and witnessed the difficult political, economic and social conditions of his countrymen which had a major impact on his writings and art.

On his 1845 trip to Ukraine, Shevchenko made friends with prominent Ukrainian intellectuals and joined the Brotherhood of Sts. Cyril and Methodius - a secret political organization that inspired Ukrainians to liberate Ukraine from Russia. In 1847 the Brotherhood was suppressed by the Russian authorities and Shevchenko was arrested and imprisoned. During a search of his belongings, the poem Son (The Dream) was discovered that was a critique of Russian Imperial rule in Ukraine. As a result he was imprisoned in St. Petersburg and then sent to Orenburg (near the Ural Mountains) with the

decree that "he was not to write or paint and to be placed under the strictest surveillance."

During his exile and imprisonment, Taras Shevchenko continued to find ways to be creative as an artist and poet. Finally in 1857 he was liberated and ordered to the Russian city of Nizhniy Novgorod. Only in May 1859 was he allowed to move back to his native homeland - Ukraine. But another accusation, that of blasphemy was raised against him and again he was ordered to St. Petersburg, never again to return to Ukraine.

After the difficult years of exile and imprisonment, Shevchenko's health deteriorated and in 1861 he passed away in St. Petersburg. Initially he was buried in the Smolensk cemetery in St. Petersburg, but later his friends arranged the transfer of his remains to Kaniv, Ukraine, south of the capital Kyiv and he was interred on a hill on the banks of the Dnieper River.

Taras Shevchenko's works and life are revered and honoured by Ukrainians in Ukraine and the diaspora. His literary impact on Ukrainian literature was immense and he is known as the founder and father of the modern written Ukrainian language. His poetry with its patriotic themes contributed immensely to the growth and development of Ukrainian national consciousness. His volume of poems known as the Kobzar have been reprinted many times including versions in Canada. For Ukrainian Canadian settlers, this was a most important book that was brought to Canada from Eastern Europe among their meager possessions and was read widely. His poem, Zapovit (My Testament) is one that is often studied and recited by children and youth across Canada at celebrations honouring Taras Shevchenko.

Many statues of Taras Shevchenko exist in Ukraine and around the world, beginning with the one on his burial site in Kaniv, Ukraine. On the 100th anniversary of his repose in 1961, the Ukrainian Canadian Congress erected a monument on the grounds of the Manitoba legislature in Winnipeg. On that occasion, the then premier of Manitoba - the Honourable Duff Roblin announced to the Ukrainian Canadian community that permission was granted to have the Ukrainian language taught in Manitoba schools, where the number of students was sufficient. This policy was subsequently repeated in the provinces of Saskatchewan and Alberta. So today, Taras Shevchenko's language is still taught in numerous schools of the Canadian prairies.

Again in 2009, Ukrainian Canadians honour Taras Shevchenko - the "poet laureate" of Ukraine - with concerts and celebrations and in so doing giving homage to one of the most important figures in Ukrainian history.

For more information on this and other Ukrainian Canadian news events, please contact Professor Roman Yereniuk, Acting Director of the Centre for Ukrainian Canadian Studies, University of Manitoba, 204-474-8907 or cucs@cc.umanitoba.ca.

Did you know?

Apprising the comparatively brief but very fruitful creative path of Shevchenko the artist - authoritative sources indicate that he produced over 1,000 works of art - he is acknowledged as one of the most outstanding realist painters in mid-19th century European art.

Reflection

The river empties to the sea,
But out it never flows;
The Cossack lad
his fortune seeks,
But never fortune knows.
The Cossack lad
has left his home,
He's left his kith and kind;
The blue sea's waters
splash and foam,
Sad thoughts disturb
his mind:

"Why, heedless,
did you go away?
For what did you forsake
Your father old,
your mother grey,
Your sweetheart, to their fate?
In foreign lands
live foreign folks,
Their ways are not your way:
There will be none
to share your woes
Or pass the time of day."

Across the sea,
the Cossack rests --
The choppy sea's distraught.
He thought with fortune
to be blessed --
Misfortune is his lot.
In vee-formation,
'cross the waves
The cranes are off for home.
The Cossack weeps --
his beaten paths
With weeds are overgrown...

Taras Shevchenko
St. Petersburg, 1838
Translated by
John Weir, Toronto

Над Дніпровою Сагою

Над Дніпровою сагою
Стоїть явор між лозою,
Між лозою з ялиною,
З червоною калиною.

Дніпро берег риє-риє,
Яворові корінь миє.
Стоїть старий, похилився,
Мов козак той зажурився,

Що без долі, без родини,
Та без вірної дружини,
І дружини, і надії
В самотині посивіє!

Явор каже - Похилюся
Та в Дніпрові скупаюся. -
Козак каже - Погуляю
Та любую пошукаю. -

А калина з ялиною
Та гнучкою лозиною,
Мов дівчаточка із гаю
Вихожаючи співають -

Повбирані, заквітчані,
та з таланом заручені,
Думки-гадоньки не мають,
В'ються-гнуться та співають.

Тарас Шевченко

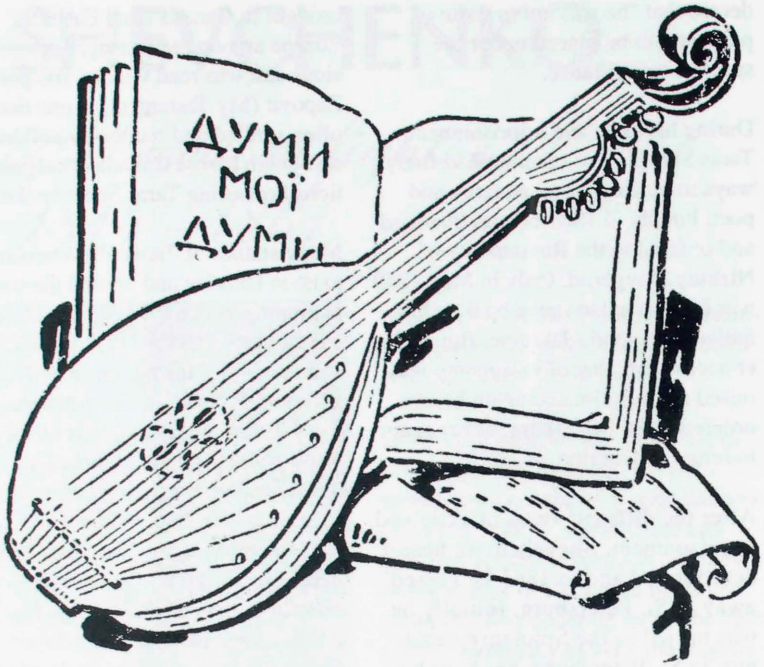

Sapovit
(My Testament)

When I am dead, bury me
In my beloved Ukraine,
My tomb upon a grave mound high
Amid the spreading plain,
So that the fields,
the boundless steppes,
The Dnieper's plunging shore
My eyes could see,
my ears could hear
The mighty river roar.

When from Ukraine
the Dnieper bears
Into the deep blue sea
The blood of foes ...
then will I leave
These hills and fertile fields --
I'll leave them all and fly away
To the abode of God,
And then I'll pray ....
But till that day
I know nothing of God.

Oh bury me, then rise ye up
And break your heavy chains
And water with the tyrants' blood
The freedom you have gained.
And in the great new family,
The family of the free,
With softly spoken, kindly word
Remember also me

Taras Shevchenko, 1845

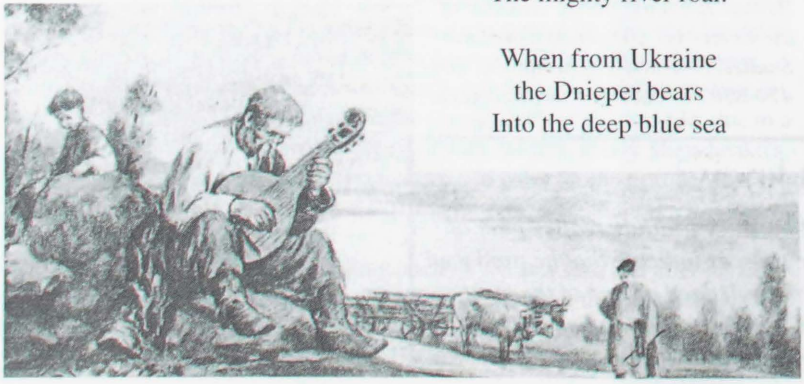

**Свою Україну любіть!
Любіть її во время люте...
В останню, тяжкую мінуту
за неї Господа моліть!**

Благовіщення Пресвятої Богородиці

"Сьогодні початок нашого спасіння, Син Божий Сином Діви стає" (з тропаря)

Таїне втілення і очоловічення Єдинородного Сина Божого, Господа нашого Ісуса Христа - догмат Святої Православної Церкви Христової. Його зміст у вірі в невимовну любов і милість Трисяйного, Єдиного Бога до грішної людини, щоб відродити, спасти і прославити її. "Людина - місце діяльності Божої та сили Його; вона - не чужа Богові, а як створена за обрзом Божим, є Його власне надбання. Тому втілення Сина Божого було передумовлене самим актом творіння: жива людина є слава Божа" (св. Іриней Ліонський). Гріх зіпсував Боже створіння, потьмарив красу його. Але Господь не покинув упавшої людини, а навпаки, применшив Себе, прийняв вигляд раба, став відповідним до тіла смирення нашого, щоб створити нас відповідними до образу слави Своєї.

За словами св. Івана Золотоустого, Господь, посилаючи архангела Гавриїла в Назарет до Пречистої Діви Марі, відкриває йому тайну одвічної єдності Св. Тройці. "Я хочу в дівочій утробі відродити рід людський, оновити створений образ. З незайманої землі Я створив первоздану людину, але диявол, захопивши її, як ворог, пограбував і зіпсував, поглумившись над Моїм образом. І от тепер Я хочу з дівочої землі Сам з'явитися Новим Адамом, щоб природа людська доброчесно обстоювала сама себе і по праву могла перемагати свого насильника, щоб ворог був осоромлений".

До Пречистої Діви Марії, що дала обітницю дівства і для охорони її дівоцтва була заручена вісімдесятирічному праведному Йосифові, посидається архангел Гавриїл відкрити Їй волю. Пресвятої Тройці, "оголосити всесвітнє спасіння, принести Адамові повернення з неволі, змінити неславу жіночої статі на честь, приготувати чистому Женихові гідний чертог, заручити створіння з Творцем" (Золотоустий II, 854). Посланець неба став перед Пречистою Дівою і благовіствував Їй: "Радуйся, благодатная, Господь з Тобою! Благословення Ти між жонами . . . Ти знайшла благодать у Бога. І от зачнеш в утробі і породиш Сина і даси Йому ім'я Ісус. Він величний буде і Сином Вишнього назветься . . . І Царству Його не буде кінця" (Луки 1:30 - 32).

"Помолився колись Адам, коли схотів Богом стати й не став; людиною став Бог, щоб Адама Богом зробити. Нехай радіє творіння. Нехай веселиться природа, бо Архангел з острахом перед Дівою й приносить Їй "радуйся", замість сумного жалю" (Стих, на хваліте). Тайна втілення Бога була і є незабагненною для гріховної людини. Божественна обітниця про сім'я жони, яке зітре голову спокусника-диявола (Бут. 3:15), обітниця, повна безмежної любові та найвеличнішої милості Божої, вимагала для того, щоб її сприйняли люди, тривалих приготувань через пророцтва (Єзек. 44:2) і старозавітні прообрази (Вих. 3:2). Вогонатхненний Ісаія за вісім століть до Різдва Христового передсказав: "Ось Діва прийме в

утробі й породить Сина і дадуть Йому ім'я Еммануїл, що означає: з нами Бог" (7:14). Пророк у шостому віці до Христа пророкував: "Бог нам з'явився на землі і перебував між людьми" (Вар. 3:38).

Наша Православна Свята Церква, ісповідуючи тайну втілення Сина Божого, співає: "Бог Слово очоловічився, прийнявши тіло від Діви, в утробу вселився Діви, наперед очищену Духом" (Канон передпр., п. 3:4).

Безмежна любов Божа виявилася в тому, що Бог Слово зійшов на землю, з'єднався з людиною, прийняв на Себе гріхи усього світу, спас людей від рабства гріха й смерті, і зробив їх синами світла, достойними безсмертного, вічного життя в єднанні з Богом.

"Благовісти, земле, радість, хваліть, небеса, Божу славу!" (Канон 9 п.)

Улюблені брати і сестри! Православна віра наша є насамперед віра а Боговтілення, в те, що Бог, Який перебував у світлі неприступному (1 Тим. 6:17), вселився в храм Діви, принизивши Себе до покірливості подиву гідної, щоб бути доступним людям. Господь наш Ісус Христос говорив: "Я зійшов з неба" (Івана 6:38). Це означає велику ласку Божу, милість Божественної любові до упослідженого гріхом людського єства.

"Бог, будучи багатим, зубожив ради вас, щоб ви збагатилися Його убозтвом", - навчає коринтян апостол Павло (2 Кор. 8:9). Передвічна тайна Боговтілення відкрилася людям у найвеличнішому виснаженні, безмежному упослідженні Єдинородного Сина Божого, народженого від Отця поперед усіх віків. Син Божий став людиною, прийняв нашу природу з розумною душею, став подібним до нас у всьому, крім гріха, для того, щоб "будучи Богом по природі, відкритися Богом в упослідженні, прикрасити в Собі людську природу, показавши її учасницею священних і Божественних гідностей" (Св. Кирило Олекс.). "Бог Слово прийняв створене тіло, щоб ми могли оновитися і обожитися" (Св. Афанасій Вел.).

Він зубожився, щоб нас прославити, Він благозволив очоловічитися, "щоб Свій відновити образ, пошкодженний пристрастями, і знайшовши заблукане в горах ягня, на плечі взяти, до Отця принести і за Своїм бажанням з небесними сполучити силами" (Догматик 4 голосу).

Отже, у втіленні та очоловіченні Сина Божого, в тому, що Він прийняв, незлитно й нероздільно в Свою Божественну Іпостась нашу людську природу, явлено було початок новозавітного єднання Бога з людиною підвищено до безмірності, вона - найвища цінність серед усього створеного, і Бог для людини є люблячий Отець. В тайні Боговтілення виявився зв'язок між земним, тимчасовим життям і буттям вічним, божественним. Людині дано нові сили для життя і праці, для досягнення вічності, вказано шлях до єднання між людьми, як дітьми єдиного Небесного Отця, на основі взаємного братнього служіння всеосяжній животворній любові.

Благоговійною вірою та чистим серцем сприймаючи велику тайну втілення Сина Божого, схилімось у щирій молитві перед Пресвятою Богородицею, Преблагосовенною Дівою Марією, яка за свою святість удостоїлася стати одушевленим храмом Божим. Вона - найвеличніший і найсвятіший дар, принесений людьми своєму Творцеві.

Передання говорить, що Вона, з охотою читаючи Святе Письмо, була повна щирої любові не тільки до очікуваного людьми Месії, але й до тієї діви, що мала Його породити. Вона смиренно молилася, щоб Господь сподобив її побачити дів, про яку пророкував Ісаія, і бути в неї, коли це можливо, останньою служницею. Але Вона Сама сподобилася стати Матір'ю Месії - Христа, Владичицею і Заступницею роду християнського.

"Уподобав красу Твою Христос, Всенепорочна, і в утробу Твою вселився, щоб визволити рід людський від пристрастей неподобних і дарувати давню красу" (Канон передпр., 9 п.)

"Як же це станеться, коли Я мужа не знаю?" - запитала Пречиста Діва ангела. "Дух Святий найде на Тебе, і сила Вишнього окриє Тебе; тим то і Святе, що народиться, назоветься Сином Божим" (Луки 1:34-35), - благовістив Марії посланець Неба.

І з найвеличнішим смиренням та вірою у всемогутність Творця, Який "творить все, що хоче - і перемагає природні закони", Пречиста Діва сказала ангелові: "Я раба Господня; нехай буде Мені по слову твоєму" (Луки 1:38). "Нехай буде Мені, як сказав ти, і породжу Безтілесного, що нині тіло від Мене запозичив, щоб вивести людину, до першого стану" (Стих, на веч.).

Пречиста Діва Марія, смиренно й покірливо сприйнявши поданий їй дар Богоматеринства та здійснивши у Своїй очищеній природі Богоматеринства та здійснивши у Своїй очищеній природі Богоматеринську дорогу, як подвиг усього Свого життя до цілковитого віддання Себе Богові, є першою людиною, що досягла у Своєму житті обоження. Її - Матір життя - не втримали ні гроб, ні смерть. Син Божий, Який вселився в Її вічнодівстену утробу і після Свого воскресіння з мертвих зійшов до Свого Отця, вивів до вічного життя й безсмертя. Преблагословенну Матір Свою, і Вона перебуває у вічній славі з Божественним Сином Своїм. "Для всіх земних Ти - початок спасіння нашого Богородице Діво!" (Кондак передпр). До Божественної слави й безсмертя покликані і ми всі, хто з вірою й любов'ю та молитвою вдається до Заступниці роду християнського. Вона радісно приймає молитви, сердечні прохання і тих, хто дівствує, і тих, хто перебуває в одруженні; сповнює радістю серед людей, які наближаються до Неї в журбі й смутку, подає їм благодатну поміч і освячення. Всім доступна Вона, як Провідниця і Мати Господа нашого Ісуса Христа. У Своєму передсмертному заповіті на хресті Він не одного улюбленого ученика дав Їй для синівського піклування, а всіх християн Він дав Їй за синів і дочок, щоб вони користувалися Її велелюбним материнським піклуванням.

У великий і світлий день початку нашого спасіння, від усього серця благаймо: "Втілившись незмінно, Боже, мир світові даруй!" (Стих на стих.). Амінь.

Протоієрей Володимир Сокальський

Be it done to me according to Thy word: She who is blessed among women

The Feast of the Annunciation is one of the most joyous and great Feasts of the Church year. It celebrates and joyfully proclaims the Incarnation of the Son of God in the womb of the Virgin Mary. What does this Feast teach us, especially in relation to the Great Fast?

The last major Feast of the Most Holy Theotokos or God-Bearer and Ever-Virgin Mary was in December, the Feast of Her Entrance into the Temple.

She remains there in prayer, meditation and the worship of God to make of herself a Temple of the Holy Spirit wherein will be contained Him whom the heavens cannot contain, as the Fathers sing.

She is on the edge, so to speak, between the Old and New Covenants, the dividing point, where an ending is to be seen and a new beginning is to be had.

Her meditation is one with the words of the Prophets. She knows and prays the Psalms by heart. The words of joy of the formerly childless Anna, the mother of the Prophet Samuel, are well-known to her. She awaits the fulfillment of the promises of God to liberate His people. She feels that that day is very near, very near....

St. John Chrysostom wrote that when the Divine Liturgy is served, countless numbers of Angels come down from Heaven and situate themselves around the Altar. He could see them, to be sure. The Saints, leading purified lives, had no barriers in their spiritual sight that would prevent them from seeing what was happening in Church at the holiest of times.

The Virgin Mary, the special Temple of the Holy Spirit, likewise had no problem recognizing the Angel of the Lord who appeared before her. St. Gabriel the Archangel was, in fact, always close to her as her special Guardian Angel, chosen from among the Seven Commanders of the Bodiless Hosts of Heaven.

We, too, have our own Guardian Angel who communicates with us. We, too, may be made aware of his presence in our lives if we but open

ourselves to God's Word and the movements of His Spirit.

Gabriel proclaims to his special charge these words: "Rejoice Mary, Thou who art full of Grace, the Lord is with Thee, Blessed art Thou among women!" To paraphrase, the Archangel extols the Virgin Mary because she is the Temple of the Holy Spirit and so the Lord is with Her. As a result, she is truly blessed among all women. The Archangel then tells her about God's special plan for the salvation of humankind.

God doesn't "force" us to do anything. He imbues us with His Grace, but then steps back to allow us to make the choice by ourselves and for ourselves.

"Be it done to me according to Thy word!" With this, the Word of God wrapped Himself in the flesh of the Virgin Mary and the Incarnation of God in Christ was a reality!

This "wrapping" is symbolized also in the Icon of Christ where He is often depicted wearing a blue mantle wrapped about His red clothing. The red symbolizes Christ's Divinity while the blue symbolizes His taking on His human nature, since blood in the veins is of blue colour.

For the Eastern Church, the Incarnation of Christ is already our salvation. The Christian East does not understand the Crucifixion of Christ as a kind of "payback" to the Father for our sins that have offended Him. Christ did not "save us from the Father." The whole purpose of God's plan is to bring us into the life of the Holy Trinity, allowing us to participate in it through participating in His Divine Energies. God became man, so that man might become God....

The Incarnation of God in Christ is the highest expression of God's love for us. He totally "gave" of Himself and totally penetrated our being with His Deified Humanity, both redeeming and transfiguring us in His Holy Spirit. To deny that God became man in Christ is to deny the totality of God's perfect love for us.

The Church emphasizes that there is One Christ, One Divine Person in two natures, divine and human. Our humanity has been touched and transfigured by Christ's deified humanity. Christ "bent the heavens" and came down to bring us up to heaven with Him. What is redeemed and transfigured by the divinity is what is most truly human, truly compassionate and truly beautiful!

The Mother of Christ our God is truly so. Her focus is totally on God her Saviour. She cannot be still, she is so joyously happy, loving and radiant! This is why she decides to visit her cousin, Elizabeth, who was along with her own child.

It is St. Elizabeth, the Mother of the Forerunner, John the Baptist, who proclaims her own unworthiness at being visited by the "Mother of my Lord". She blessed the Virgin Mary first, "Blessed are thou among women," and then she blessed the Word of God, "Blessed is the Fruit of Thy Womb!" The effect and impact of the Incarnation is already to be felt by Elizabeth as the child in her own womb leaps for the joy in being sanctified, at that very moment, by the Word made Flesh!

An important prayer of the Eastern Church uses the words of the Archangel and of Elizabeth to weave praises in honour of the Incarnation of Christ our God. It prefaces these words with "O Virgin Theotokos" and ends with "For Thou has given birth to the Saviour of our souls". It is a prayer often prayed by Christians. There were those who recited it continuously, as it is a prayer of praise to Christ and in honour of His Mother. Others recited it 150 times daily as a kind of Psalter or Rule of Prayer to the Mother of God, as St. Seraphim of Sarov did. However one may practice it, it is a devotion that brings great blessing to us as we use it to celebrate and extol the sacred moment of the Incarnation. As the Mother of our Lord sings in her Magnificat Hymn, "All generations shall call me blessed!".

The celebration of this Feast is entirely appropriate during the Great Fast when we struggle in our bodies to bring them into subjection to the Spirit so that we may live for God. Our goal is also to become like the Theotokos, to bear Christ our God in our bodies, to "put on the Lord Jesus Christ, making no provision for the flesh (temptations)". With Christ living in our hearts through the Holy Spirit, we too become God's Temples. And we too will feel the joy of being raised up by faith in Christ and then being used by Him to reflect His light to the world around us.

A young man once queried a Bishop about how it is possible that Christ is totally present in each and every smallest particle of Holy Communion. The Bishop then picked up a mirror and threw it to the ground, where it lay broken into many pieces, large and small. As the young man looked down, he saw his complete reflection in each piece, however small. No matter how small or insignificant we might consider ourselves to be in the overall scheme of things, we too are called to be bearers of Christ, like the Most Holy Theotokos, and to wholly reflect Him to the world!

Dr. Alexander Roman

Discourse on the Passion of the Saviour

an excerpt
by Our Venerable Father
Ephrem the Syrian

I am afraid to speak and touch with my tongue this fearful narrative concerning the Saviour. For truly it is fearful to narrate all this.

Our Lord was given up today into the hands of sinners!

For what reason then was one who is holy and without sin given up?

For having done no sin he was given up today.

Come, let us examine closely why Christ our Saviour was given up.

For us, the ungodly, the Master was given up.

Who would not marvel?
Who would not glory?

When the slaves had sinned the Master was given up.

The sons of perdition and the children of darkness went out in the darkness to arrest the sun who had the power to consume them in an instant.

But the Master, knowing their effrontery and the force of their anger, with gentleness, by his own authority, gave himself up into the hands of the ungodly.

And lawless men, having bound the most pure Master, mocked the one who had bound the strong one with unbreakable bonds, and set us free from the bonds of sins.

They plaited a crown of their own thorns, the fruit borne by the vine of the Jews.

In mockery they called him 'King'. The lawless spat in the face of the most pure, at whose glance all the Powers of heaven and the ranks of Angels quake with fear.

See, once again grief and tears grip hold of my heart, as I contemplate the Master enduring outrage and insults, scourgings, spitting from slaves, and blows.

Come, observe well the abundance of compassion, the forbearance and mercy of our sweet Master.

He had a useful slave in the Paradise of delight, and when he sinned he was given to the torturers.

But when the Good One saw his weakness of soul he took compassion on the slave and had mercy on him and presented himself to be scourged by him.

I wished to remain silent because my mind was utterly amazed; But then again I was afraid lest I reject by my silence my Saviour's grace. For my bones tremble when I think of it.

The fashioner of all things, our Lord himself, was today arraigned before Caiaphas, like one of the condemned; and one of the servants struck him a blow.

My heart trembles as I think on these things: the slave is seated, the Master stands, and one full of iniquities passes sentence on the one who is sinless.

The heavens trembled, earth's foundations shuddered; Angels and Archangels all quailed with terror. Gabriel and Michael covered their faces with their wings.

The Cherubim at the throne were hidden beneath the wheels; The Seraphim struck their wings one with the other at that moment, when a servant gave a blow to the Master.

How did earth's foundations endure the earthquake and the tremor at that moment, when the Master was outraged?

I observe and I tremble and again I am stunned, when I see the long-suffering of the loving Master.

For see my inward parts tremble as I speak, because the Creator, who by grace fashioned humanity from dust, he the Fashioner is struck.

Let us fear, my brethren and not simply listen. The Saviour endured all these things for us.

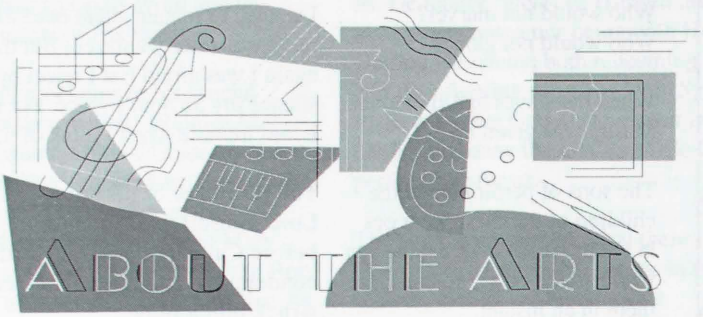

Canadian Cities Host A Feast of Authentic Kobzar Ukrainian Music

Centre for Ukrainian Canadian Studies, St. Andrew's College, University of Manitoba

Taras Kompanichenko and Jurij Fedynskyj, two musicians who are at the forefront of the kobzar (itinerant bard) tradition, recently treated audiences in western Canada and Toronto to a sumptuous banquet of largely medieval and early modern repertoire from Ukraine's forgotten, destroyed and nearly lost musical heritage. The two kobzars appeared in concert and other venues in Edmonton, Calgary, Regina, Winnipeg and Toronto from February 1 to15, where they sang and played for the most part previously unheard religious, historical and lyrical songs before enraptured audiences.

The performances of the two kobzars were truly memorable. Not only was the repertoire new and interesting, but its presentation was masterfully performed on instruments rarely seen or heard in North America. For the most part, Taras played on the Veresai twelve string kobza (a traditional Ukrainian stringed instrument of the lute family) and on occasion the kolisna lira (hurdy-gurdy). Jurij played on the kobzar bandura, Veresai kobza, drum, and bassola, mainly in accompanying roles. Many of the songs sung were performed as duets, with Kompanichenko singing the lead and Fedynskyj the harmony. In their duets, Taras's voice was pleasing to the ear and strong, while Jurij's added harmony, balance and depth to the sound.

While most in the Ukrainian Diaspora are familiar with the bandura and its sounds, and the way songs are sung by our bandura ensembles and individual performers, those who had a chance to hear Taras and Jurij sing and play on the kobza are struck by some notable differences. The major ones are that in style and sound the performances of Taras and Jurij have much in common with minstrel-like singing and playing in the European early-modern tradition. Their performances were also more intimate, and at times I felt as if I were not in an audience but in a small group or circle of friends. I also felt going back in time to a world of minstrels performing in castles, church squares and fairs before groups of churchmen, knights, Cossack noblemen and military leaders.

The repertoire that the two performed before Canadian audiences consisted largely of religious Psalms and chants, some dating back to Rus'-Ukraine, and historical ballads and epic songs, mostly from the sixteenth through eighteenth centuries. Particularly noteworthy was the fact that the lyrics to some of the songs were written by leading church figures and notables of the early modern period. Of the many elegant and striking numbers, especially memorable were "Z namy Boh" ("God is with us"), a monody from medieval times; the duma on the period of the Ruin, which is attributed to Hetman Ivan Mazepa; "Oi na hori vohon' horyt'" (A fire burns on the hill), a suite dedicated to Ukraine's fallen heroes; and "Pyite brattia, popyite" (Drink, my brothers, drink) a seventeenth century banquet song. Eleven of the songs sung by the two kobzari, including those mentioned above, are to appear on a soon-to-be released CD in Ukraine of the six-man ensemble "Chorea Kozacky" (Cossack Dance), to which both Taras and Jurij belong.

The kobzars' schedule in Canada was packed with appearances. Their first was a concert in Edmonton sponsored by the Ukrainian National Federation on February 1. Several appearances followed at the University of Alberta, most in conjunction with International Week, including performing at the finale concert. Particularly memorable were the mini-concerts hosted by the Folkways Alive/Ethnomusicology Centre and the Kule Centre for Ukrainian and Canadian Folklore. The two also visited students in two of Professor Natalia Pylypiuk's classes: Ukrainian Literature for Children and the Ukrainian Speaking World. In addition, Taras and Jurij performed at Grant MacEwan College, five times before students of Edmonton's bilingual Ukrainian-English school program and also managed to pay a visit to Ivan Franko School of Ukrainian Studies students on the morning of their departure from Edmonton.

After leaving Edmonton on February 7, the two appeared at a private gathering in Banff before a concert in Calgary February 8, sponsored by the Ukrainian Canadian Congress (UCC). Afterward, they performed in Regina on February 10, sponsored by the UCC, before leaving for Winnipeg on February 11. The next day they appeared before music students at Sisler High School and that evening at a concert sponsored by the UCC, the Rozmai Ukrainian Dance Company, and the Centre for Ukrainian Canadian Studies at the University of Manitoba. On February 13 the two performed at St. Andrew's College at the University of Manitoba. Before leaving for Toronto they also visited briefly the archives and library of Oseredok, where they had a chance to glance at the Oleksander Koshets' collection. In Toronto, the two appeared at concerts organized by musicologist and renowned bandura player Victor Mishalow on February 14 and 15.

While many of the appearances of the two kobzars at the schools and universities were circumscribed by the tight schedule, their afternoon and evening concerts were generally free from scheduling constraints. The two performers gave generously of their time and audiences received them enthusiastically. Because many of the songs were unknown, they required an introduction by the kobzars. This was done in Ukrainian by Taras and in English by Jurij. Explanations about the instruments were also helpful.

This was Taras Kompanichenko's and Jurij Fedynskyj's first North American appearance together. Both Taras and Jurij perform regularly throughout Ukraine, in solo appearances, playing together, and in the "Chorea Kozacky." Taras was a student of Mykola Budnyk and Heorhii Tkachenko, the fathers of the Ukrainian traditional instrument revival. He researches and performs the full kobzar repertoire of epic songs and has studied Ukraine's music history, focusing on the traditions of the early church, post-Renaissance culture, including the Cossack Baroque, as well as Romanticism and the early twentieth-century. Many of the lyrics to the songs performed by the two kobzars were identified by Taras in archives and old collections, which are not widely known. Music to some of the lyrics was well known or reconstructed. However, Taras has also written music to some of the texts, interpreting the spirit of the times when they were authored. His works have appeared on many CDs released in Ukraine, most on compilation CDs. A solo disk titled "Kobzars'ko-lirnyts'ka tradytsiia" (The kobza- and hurdy-gurdy-playing tradition), containing a selection of traditional kobzar repertoire performed by Kompanichenko, was issued in 2002.

Jurij Fedynskyj was born in the United States and studied bandura initially under Julian Kytasty, who plays and researches traditional Ukrainian music in the US. For the past eight years he has lived in Kyiv, studying the traditions of the kobzari. In Ukraine, he was involved in the creation of ethno-music projects such as the group "Karpatyany," who study the music of the Carpathian region, and is a member of the early music ensemble "Chorea kozacky". Jurij also documents museum collections of Ukrainian folk and elite instruments and makes reconstructions of these instruments. His early performances on the bandura, along with those of Julian Kytasty and Michael Andrec, can be found on the CD "Experimental Bandura Trio," issued in 2000. His performances as a member of the group Karpatiany can be found on three compilation CDs released in Ukraine. Earlier this year he released the solo CD "Try braty ridnen'ki" (Three dear brothers).

Taras Kompanichenko and Jurij Fedynskyj have done much through their study and research to reconstruct and recreate the largely forgotten, lost and partially destroyed repertoire of Ukraine's kobzari. Through their activities, especially through their performances, they are part of a group of musicians who preserve and transmit this tradition to contemporaries and future generations. Both belong to the "Kyivs'kyi kobzars'kyi tsekh" (Kyiv Kobzar Guild), information on which can be obtained at the Website: http://www.ceh.ua/.

The visit of the two kobzars to Canada was organized by the Canadian Institute of Ukrainian Studies (CIUS) at the University of Alberta with the financial support of two units within the Department of Modern Languages and Cultural Studies: the Ukrainian Culture, Language and Literature Program, and the Kule Centre for Ukrainian and Canadian Folklore. CIUS also received financial support from the Folkways Alive/Ethnomusicology Centre and the University of Alberta International's Global Education Program. Community support was received from the Alberta Foundation for Ukrainian Education Society and the Ukrainian Canadian Benevolent Society of Edmonton. In Winnipeg some 31 patrons (businesses, professionals and individuals) of the Ukrainian community supported the local major concert.

Bohdan Klid,
Canadian Institute of Ukrainian Studies,
University of Alberta

На бенкеті автентичної кобзарської музики

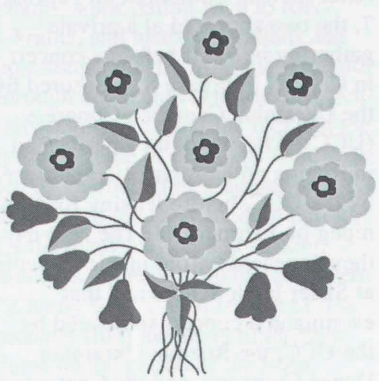

Тарас Компаніченко і Юрій Фединський - два кобзарі, які успішно відновлюють стародавню традицію українських мандрівних бардів, - нещодавно подарували авдиторії західньої Канади і Торонта чудову нагоду почути середньовічний і ранньомодерний репертуар переважно забутої, понищеної і майже втраченої національної музичної спадщини. Протягом 1-15 лютого кобзарі виступили з концертами в Едмонтоні, Калгарі, Реджайні, Вінніпезі й Торонті, де представили перед захопленою авдиторією рідкісні релігійні, історичні й ліричні пісні.

Виступи обох кобзарів були дійсно памятними. І не лише через новий і цікавий репертуар, а й завдяки майстерному виконанню на інструментах, малознаних у Північній Америці. Тарас в основному грав на дванадцятиструнній кобзі Остапа Вересая (традиційному українському струнно-щипковому інструменті з родини лютневих) та іноді на колесній лірі. Юрій грав на кобзарській бандурі, кобзі Вересая, бубоні й басолі, здебільшого акомпонуючи своєму партнерові. Багато пісень було виконано дуетом, в якому Компаніченко з його приємним і сильним голосом був солістом, а Фединський вів гармонію, додаючи витриманости й глибини звуку.

Більшість в українській діяспорі знайомі з бандурою, її звучанням і тим, як виконуються пісні нашими бандурними капелами чи індивідуальними виконавцями. Але ті, хто мав нагоду почути спів і гру на кобзі Тараса та Юрія, були вражені деякими суттєвими відмінностями. Насамперед це стосується стилю і звуку, що багато в чому нагадує менестрельську традицію співу і гри в ранньомодерній Європі. Їхні виступи були також більш камерні і призначалися швидше для малої ніж великої авдиторії. Слухаючи їх, почуваєшся не у великій авдиторії, а ніби в малому гурті чи колі друзів. Часами мовби переносишся у той давній світ менестрелів, які виступали по замках, церковних площах і ярмарках перед групами церковнослужителів, лицарів, козацької старшини й військових проводирів.

Репертуар виконавців складався переважно з релігійних псалмів і кантів (деякі з яких походять із доби України-Руси) та історичних балад і епічних пісень переважно з XVI-XVII ст. Варто відзначити той факт, що тексти до окремих пісень були написані представниками церкви й знаті ранньомодерного періоду. Особливо запам'яталися середньовічна ода "С нами Бог", дума з доби руїни, яку приписують гетьманові Івану Мазепі; сюїта "Ой на горі вогонь горить", присвячена загиблим героям України; та застільна пісня XVII ст. "Пийте браття, попийте ". Одинадцять пісень, які виконали Тарас і Юрій, включно із вищезгаданими, незабаром вийдуть на компакт-диску в Україні у запису ансамблю "Хорея козацький ", до якого обидва музиканти належать.

Програма виступу кобзарів у Канаді була дуже насиченою. Їхній перший виступ в Едмонтоні 1-го лютого був організований Українським національним об'єднанням. Потім були виступи в Альбертському університеті. В основному у рамках Міжнародного тижня, включно із заключним концертом. Особливо пам'ятними стали невеликі виступи, організовані Центром Українського та Канадського Фолкльору ім. Кулів, а також спільно етномузичним центром та програмою "Folkways Alive". Вони також відвідали студентів двох курсів - української дитячої літератури й української мови, - які викладає проф. Наталія Пилип'юк. Окрім того, Тарас і Юрій виступили в коледжі ім. Ґранта МакЮена, п'ять разів перед учнями двомовної українсько-англійської програми Едмонтону, а також перед самим від'їздом устигли вранці загостити до учнів Курсів українознавства ім. Івана Франка.

Залишивши Едмонтон 7-го лютого, кобзарі в той же день дали концерт на приватному зібранні в Бенфі, а 8-го лютого в Калґарі, що був спонсорований Конґресом Українців Канади (КУК). Також за спонсорства КУК 10-го лютого вони виступили у Реджайні, а 11-го лютого відправилися до Вінніпегу. Наступного дня музиканти

з'явилися перед студентами музичної програми вищої школи ім. Сіслера, а ввечері на концерті, спільно спонсорованому КУК, українською танцювальною групою "Розмай" та Центром Українсько-канадських студій Манітобського університету. 13-го лютого виступ у Колегії св. Андрія Манітобського університету. Перед відбуттям до Торонто Тарас і Юрій нашвидку відвідали архіви й бібліотеку "Осередку", де мали нагоду оглянути збірку Олександра Кошиця. 14-го і 15-го лютого в Торонто вони виступили на концертах, організованих музикознавцем і відомим бандуристом Віктором Мішаловим. Після цього Тарас повернувся до Києва, а Юрій поїхав до Північної Кароліни провідати свою родину.

Якщо виступи кобзарів у школах і університетах були розписані по хвилинах, то їхні пообідні й вечірні концерти не підлягали такому цільному графіку. Вони щедро віддавали свій час, і люди сприймали їх з ентузіязмом. Оскільки багато пісень були невідомі, музиканти робили короткі представлення і розповідали про інструменти - Тарас українською, а Юрій англійською.

Разом Тарас Компаніченко і Юрій Фединський з'явилися на північноамериканській землі вперше. В Україні вони виступають регулярно, як у сольних програмах, так і разом, у тому числі й у "Хореї козацькому". Тарас - учень Миколи Будника й Георгія Ткаченка, які започаткували відродження українських традиційних інструментів. Він вивчав історію української музики, зосереджуючись на традиціях ранньої церковної і постренесансної культури, включно з козацьким бароко, а також романтизму і початку XX ст. Тарас також досліджує і виконує повний кобзарський репертуар епічних пісень. Багато текстів до пісень, які виконували два кобзарі, він розшукав по архівах і старих колекціях, маловідомих загалу. Музика до деяких із цих текстів була або відома, або реконструйована. Але Тарас і сам написав музику до деяких текстів, намагаючись передати дух часу, в якому вони творилися. Його твори з'явилися на численних компакт-дисках, випущених в Україні, переважно збірках. Сольний диск під назвою "Кобзарсько-лірницька традиція", що містить підбірку кобзарського репертуару, вийшов 2002 р.

Юрій Фединський народився у Сполучених Штатах Америки і спочатку вивчав бандуру під керівництвом Юліяна Китастого, який виконує і досліджує традиційну українську музику в США. Упродовж останніх восьми років він живе в Києві, де вивчає і досліджує кобзарську традицію. Юрій грає на кобзарській бандурі, кобзі Вересая, бубоні й басолі. В Україні він став співзасновником етномузичної групи "Карпатіяни" та членом ансамблю ранньої музики "Хорея козацький". Юрій також досліджує музейні збірки українських народних та "панських" інструментів і займається їхньою реконструкцією. Його рання гра на бандурі записана на компакт-диску "Experimental Bandura Trio", випущеному 2000 р. у США, на якому також присутні Юліян Китастий і Михайло Андрець. В Україні його музика представлена на трьох збірних дисках, де він виступає як член групи "Карпатіяни". На початку цього року Юрій видав сольний диск "Три брати рідненькі".

Тарас Компаніченко і Юрій Фединський багато зробили для реконструкції й відновлення великою мірою забутого, розгубленого й частково знищеного репертуару українських кобзарів. Вони належать до тієї групи творчої інтеліґенції, які через свою діяльність і насамперед концертні виступи прагнуть зберегти й передати цю традицію нинішньому й майбутнім поколінням. Обоє належать до "Київського кобзарського цеху", інформацію про який можна знайти на веб-сайті: http://www.ceh.ua/.

Поїздка двох кобзарів до Канади була організована Канадським інститутом українських студій (КІУС) Альбертського університету за фінансової підтримки Програми української культури, мови й літератури та Центру українського й канадського фольклори ім. Петра і Дорис Кулів - обидва підрозділи відділу сучасних мов і культурологічних студій. КІУС також отримав фінансову підтримку від етномузичного центру, програми "Folkways Alive" та Програми глобальної освіти відділу міжнародних зв'язків Альбертського університету. Громадська підтримка надійшла від Альбертської фундації для української освіти та Українсько-канадського товариства взаємопомочи Едмонтону.

Богдан Клід
Канадський інститут
українських студій
Альбертського університету

Українка в світі

Присвячується славним українкам-берегиням видання журналу "Українка в світі" (Торонто)

Мудре слово "Українки"
Не вмре, не загине.
З поколінь у покоління
в ньому правди сила!

Сорок п'ять літ минає,
як посіяли зерно,
на чужій землі, не рідній,
зерно правди проросло.

Проросло і дало сходи,
дало щедрий урожай,
і рознісся він до світу
як цілющий Божий дар.

Дар цілющий і повчальний
просвітницьку силу має -
усім зрячим і незрячим
світло правди посилає.

Сіячами зерна-правди,
як колись, так й нині,
є і були патріотки
вірні Україні.

Їх єднає любов щира
до рідної Неньки.
Хоч від неї так далеко, -
душею близенько.

Мужні славні Берегині,
мудрі її діти,
своє ім'я "дару" дали, -
"Українка в світі".

Хто до неї доторкнеться,
в чию душу завітає,
в того щось святе озветься,
той про рідний край подбає.

Бо відчує рану в серці
свого рідного народу,
над ним звірські злодіяння
брата старшого зі сходу.

Побуває в Соловках
на холодних нарах,
змордований москалем,
душа й тіло в ранах.

І замужить разом з тими,
котрих вигнав ворог з хати,
змусив їх по всьому світу
свою доленьку шукати.

Заболить душа і серце
за невинно убієнних, котрі
мужньо йшли в безсмертя
за любов до Батьківщини.

Свічка пам'яті не згасне
на оновленій землі,
батьки дітям перекажуть
аби знали все вони.

Аби знали й пам'ятали,
чиї діти вони є,
щоб історію читали,
Україну берегли.

СФУЖО

Марія Вишневецька Садляк, Львів, 2007

Березень - МІСЯЦЬ СФУЖО

Звернення!

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій обєднує 27 жіночих організацій світу. СФУЖО, як одна із неурядових організацій (NGO) має своїх представників в Організації Об'єднаних Націй, постійно приймає участь в міжнародних форумах, інформуючи світ про правдиві факти з історії України то про сучасне життя і проблеми української жінки.

Ласкаво запрошуємо Вас стати прихильниками СФУЖО. Ваша річна вкладка в сумі $30 буде прийнята з вдячністю і за це Ви отримаєте річне видання квартальника Українка в світі, це чотири журнали в українській мові, один-англійською мовою. Надіємося, що журнал буде Вам цікавий, оскільки наш журнал Українка в світі - це унікальний журнал, це журнал, який ніколи не старіє, це літопис праці і думки української жінки. Його отримують у 17 країнах світу.

Віримо, що завдяки Вашої прихильності та фінансової підтримки ми зможемо продовжити випуск Українки світі вже 46 рік, а добровільні пожертви підсилять шістдесять перший рік праці Світової Федерації Українських Жіночих Організацій та зможемо пересилати наш журнал в Україну, як дар від української діаспори.

Пожертви понад $30 на пресовий фонд чи розвиток праці СФУЖО будуть видруковані на сторінках журналу Українка в світі у списках жертводавців та на цю суму Ви отримаєте посвідку для доходового податку в Америці та Канаді. Вашу пожертву (передплату) просимо надсилати на адресу:

World Federation of Ukrainians Women's Organizations
2118 A Bloor Street, Suite 206
Toronto, Ontario M6S 1M8 Canada

Зі щирою вдячністю,
Ірина Паттен, Фінансовий секретари СФУЖО
Редколегія Українки в світі

На 45-ліття журнала «Українка в світі»

Журнал наш Українка в світі
Тримає нас в праці орбіті
Подає нам цікаві новини
Із-за кордону та України.

Щоб від народу не відбились,
І в світі ми не загубились.
Єднає нас в одну родину,
Щоб будували Україну.

Щоб берегли ми заповіти,
Що предки нам змогли створити,
Звичаї берегли і мову
І нашу пісню пречудову.

Щоб берегли свою ми віру
Й щиро любили Україну
І щоб наступні покоління
Мали мету, знання й уміння.

Мати - народу берегиня
Виховує нам покоління,
Щоб поборювати насильство
Мустить свідоме буть суспільство!

Віра Ворскло, Торонто

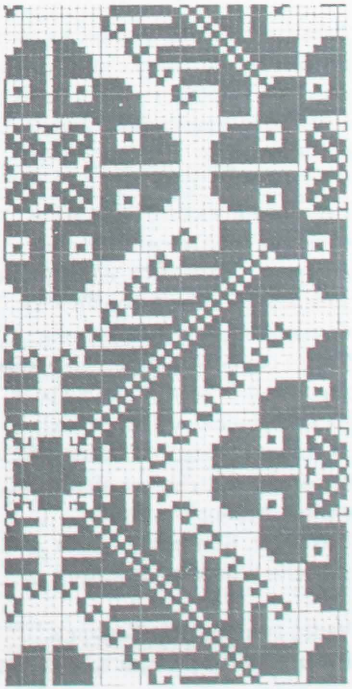

For Our Children
Нашим Дітям

Дитинство Тараса

Це оповідання написав для дітей правнук Тараса Шевченка по поетовій сестрі Катерині Дмитро Красицький. Він записав те, що чув від Шевченкових племінників та внуків.

У ДІДА ІВАНА

Півень на підвіконні причілкового вікна так голосно заспівав, що Тарас пробудився. Сонце зазирало у вікна, повітря дихало теплом. Був уже ранок.

Тарас ще звечора збирався в гості до діда Івана і тепер став благати сестричку провести його. Воно хоч і недалеко йти, але він боявся собаки з двору діда Решетила.

Вийшовши з хати, оглядався навколо, ніби вперше бачив і шпориш, і калачики, що вкрили зеленим килимом подвір'я аж попід призьбою до вишняка. Круто спускався город до річки, заквітчаний весняним садом, а далі за річкою, у Тетерюків, Желехів сад переплітався ще густішим яблуневим лісом. За тином, праворуч, садиби Циганків, Бондаренків теж заросли еликими деревами.

Через вулицю двір Сокирки, Швеця, Бондаря, а далі Решетила.

М. Дерегус. Тарас мандрує з дідом і сестрою.

Біля хати Ковалів стояла чорнява Оксана, подруга Тарасова, і посміхалась до золотого сонця, що висіло над самою хатиною.

- Оксаночко, йди бавитись, - гукав Тарас і вертів руками, як млинок.

- Мати не веліла виходити з двору. Завтра прийду.

Тарас побіг до Катерини і став проситись повести його до діда Івана. Яринка, хоч і мала, теж не відставала.

- Підождіть, ось хату замету і відведу вас до дідуся.

Тарас не відступав од Катрі. Він тримав за руку Яринку і ждав, поки сестричка покладе віника.

- Тільки гляди ж мені, слухайся діда, то він і казку розкаже, і пісню заспіває, і гостинцями обдарує.

Катря наділа на голову білу хустку, вийшла з хати, а Тарас і Яринка вже чекали біля перелазу.

Ішли вулицею рядочком, звернули у провулочок. Праворуч - подвір'я Могильних, а по сусідству - садиба діда Івана. Над вулицею повітка, оддалік хата, клуня, густий вишняк, а далі пішов садок аж до Погрібних. Дід Іван зустрів онуків на самому перелазі. Яринку взяв на руки, а Тарас біг слідом.

Весело стало на подвір'ї: жарти, голосний сміх. Дід навіть пісні заспівав.

Під великою сучкуватою грушею постелили мату, сплетену з лугових трав і соломи. Тарас що тільки не витворяв: і перекидався, і ставав догори ногами, і лягав ниць.

Яринка сиділа, спершись на грушу спиною. Він схопив її ніжну ногу і пальчиком вистукував у п'ятку:

Куй, куй чобіток,
Подай, бабо, молоток,
Не подаси молотка -
Не підкую чобітка.

Ярися пручалася, пхикала, виривала ніжку.

- Тарасе, що ти там робиш Ярисі? - питав дід від повітки.

- Нічого, я їй чобітки підкував.

Ярися мовчки дивилась на свої босі ноги - ніяких тобі чобітків.

Сонце ховалось за вишняк. З поля прийшла бабуся, дядько Павло, стомлені обличчя змарніли, аж чорні.

Бабуся швиденько забігала, щоб зварити вечерю.

- Ось я вам кашки зварю, мої хороші онучата, посидьте під грушею.

- Кашку, кашку, кашку, - галасувала Яринка, плескаючи своїми маленькими рученятами. Тарас схопив її руки:

Ладоньки-ладусі,
Де були?
У бабусі.
Що їли?
Кашку.
Що пили?
Бражку.
А що на закуску?
Хліб та капустку...

Дід Іван сів на призьбі. Внуки миттю перелетіли, як пташки-щебетушки, на коліна до діда. Вони гладили його білу бороду, чуба, привітно зазирали в голубі, як небо, очі.

БЕРЕСТЕЧКО

(Слова Т. Шевченка)

Народня мельодія. Уклад: П. Носувця

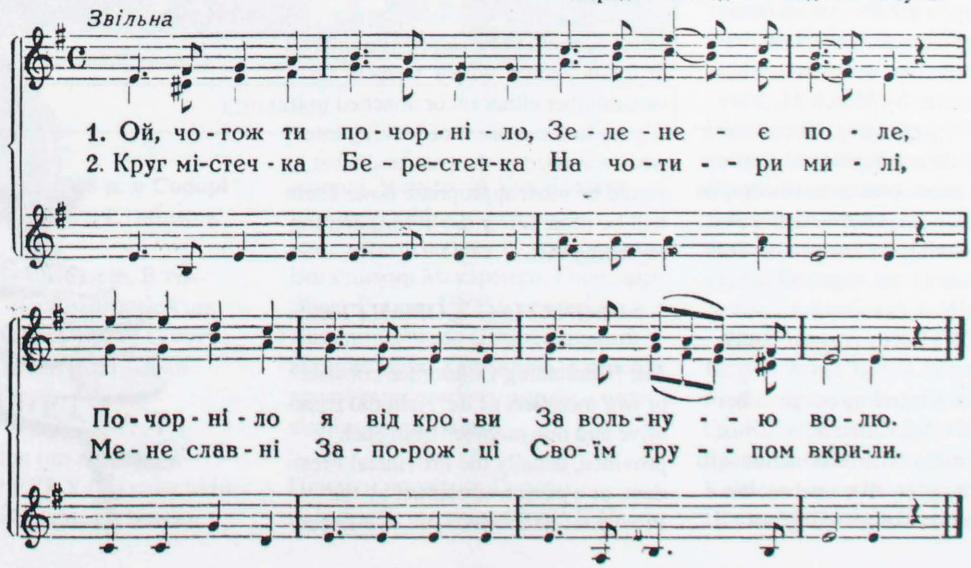

Zennia Yuzik
National UWAC President

CONSTITUTION COMMITTEE

We encourage each Provincial committee to continue their work on the Constitution so that we receive all their suggestions by March 31, 2009. If you have any questions or concerns before then, do not hesitate to contact us. We will need some time to compile all the suggestions, after which we will be contacting the Provincial Constitution Chairs.

CONVENTION - August 2009

We are again reminding our membership that the CYC Convention is just six months away. The information will soon be sent out to all branches. We are in the process of planning our UWAC program, and we anticipate some very important issues to be raised for discussion, and critical decisions to be made. We encourage as many branches as possible to send delegates so that all branches have input at the deliberations. We also remind all branches to send in any resolutions by May 31, 2009.

ARCHIVES

Some branches have closed, and thought must be given to their archives, and the storage thereof. The question of what archival material consists of has been posed to us. The following list may be used as a guideline - Minutes, Financial Ledgers, pertinent correspondence, Special Event photos, and speeches/reports written by branch members, as well as any publications put out by the branch. We will be sending an informational letter to disbanded branches regarding their archives.

SMOLOSKYP

There appears to be significant interest in a Smoloskyp with a years of service number either on or attached to it. We are in the process of looking into what was used in the past, and what would be most appropriate now. There will be more information forthcoming regarding this.

NOMINATING COMMITTEE

The Nominating Committee consists of two members of the National Executive and one member from each province, usually the Provincial President, or a person appointed by the Provincial Executive. The two Executive members are Alicia Klopoushak and Patricia Yuzik. We ask that each Provincial Executive send in the name of their representative to sit on this committee as soon as possible.

PROMIN ANNIVERSARY

The National Executive will be commemorating the 50th Anniversary of Promin at the National Convention. The Anniversary Committee consists of Cecilia Kachkowski, Alicia Klopoushak, and Sylvia Boychuk. This committee is presently involved in planning this significant event, and we will disseminate information as soon as concrete plans are completed.

CONVENTION SESSIONS

We will need more time for our UWAC sessions than the allotted time on Friday, August 7th. Therefore, we have arranged for our first session to take place on Thursday, August 6th, from 3:30 to 5:30 PM. Please keep this in mind when making your travel arrangements.

Громадська Хроніка

Community Events

58 Зїзд Союзу Українців Самостійників Східньої Канади

СУМКівці

4-5 жовтня 2008 р. в Соборі Св. Димитрія в Етобикок

Присутніх було 78 осіб. В тім голова СУС дост. Соня Бейзик, голова Крайової Управи Союзу Українок Канади дост. Зеня Юзик.

Зїзд проходив під кличем ПОДАЙМО РУКУ (Українській Православній Церкві в Канаді, молоді, Четвертій Хвилі, один одному...). Молитву провів настоятель собору св. Димитрія о. Володимир Макаренко. Господар Зїзду Голова СУС Східньої Канади Дмитро Шпитковський відкрив Зїзд. Хвилиною мовчанки вшанували пам'ять членів, котрі відійшли у вічність.

Привіти зложили Голови складових організацій СУС Сх. Канади - Д. Шпитковський, Уляна Криворучко (СУК), Степан Стасюк (ТУС), Христина Коваленко (СУМК-УПМ), також Голова Громади св. Димитрія Наталка Олійник-Коваленко, Голова Відділу СУК ім. Софії Русової Оля Цибуховська.

Цікаву доповідь на тему "Присутність канадського війська, як сторожі миру в Афганістані" виголосив Спл. Роберт Джаксон - бувший СУМКівець з Оттави.

Після перерви відбулись окремі сесії СУК, ТУС, СУМК. Голова СУК Східньої Канади Уляна Криворучко покликала до головного стола Голова СУС дост. Соню Бейзик, Голову Крайової Управи СУК дост. Зеню Юзик, також бувших Голів Східньої Екзекутиви СУК Анну Троян, Орисю Сушко, Марусю Венґер, Галю Щерблюк, Стефанію Шпитковську.

Зі словом привіту виступила Голова КУ СУК З. Юзик. Пригадала також коротенько історію СУК, велику працю Союзанок для збереження нашої української мови, культури, традицій, а зокрема велику підтримку для нашої Православної віри і церкви.

Під час дискусії присутні висловлювали свої думки, як покращити працю відділів, як заохотити людей до поповнювання рядів членства. На терені Онтаріо діє 11 відділів СУК (в тім 2 в Квебеку), є 360 членок.

Ведуча Анна Троян подякувала Уляні Криворучко, Голові СУК Сх. Канади, за віддану 2-літню працю і сказала, що Номінаційна Комісія веде дальше розмову з п. Лізою Малярек з Оттави,

котра є надійною кандидаткою на цю позицію, як наступна Голова СУК Сх. Канади.

Іванка Іваночко, Голова Музею СУК Онт. Філії, дала звіт з праці Музею. Тепер в ньому проходить виставка Дім зі спадщиною з завіщення Мирослави та Івана Яремків. У березні 2009 р. буде відкрита виставка історичних костюмів з різних регіонів України. Заохотила усіх присутніх оглянути обидві виставки. Варті того.

Також присутні могли побачити на живо виставку ляльок в костюмах з 8 регіонів України - Волинь, Яворівщина, Сокальщина, Гуцульщина, Чернігівщина, Полтавщина, Поділля, Буковина. Які ж вони різноманітні і гарні!

Подякувала щедрим жертводавцям, зокрема І. Яремку, Фундації СУС за фінансову підтримку.

Про діяльність Фундації СУС доповіла С. Шпитковська, Голова Дирекції Фундації. Вона підкреслила, що фонди є розподілювані дуже уважно. Між іншими для музеїв СУК, Документаційного Центру, Інститутів, а тепер в головній мірі на молодіжні проекти - СУМК, табори. Також подякувала усім щедрим жертводавцям, завдяки котрим Фундація була заснована і тепер діє. Одними з таких були др. Петро та Одарка Смильскі. Їх доні Доріс Анн Масник вручено Грамоту Подяки.

Голова Союзу Українців Самостійників дост. Соня Бейзик передала привіт, звернулася до присутніх з гарячим закликом ПІДТРИМУЙМО НАШУ УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ

Стефанія Шпитковська, Уляна Криворучко, Анна Троян

ЦЕРКВУ В КАНАДІ. Розповіла, що створено спеціяльну спільну Комісію з представників УПЦК і СУС, котру очолює Одарка Сожонка з Ванкуверу. Ця Комісія має розглянути відносини між УПЦК і СУС, щоб покращити співпрацю і взаємне порозуміння.

Справа ця повинна бути більше наголошувана в пресі - Віснику, Українському Голосі, Промені. Є великі сподівання на результати праці цієї Комісії.

Важливою точкою програми були резолюції, представлені через Анну Троян і Галю Щерблюк. Христина Коваленко представила резолюції від СУМК-УПМ (подаються окремо).

Цікавою була доповідь Голови Міжнародньої Організації Українських Громад Четверта хвиля п. Анни Кісіль. Доповідачку представила Анна Троян. П. Кісіль розказала про ситуацію в Україні, звідки біля 7 млн. людей виїхало за границю, шукаючи кращих заробітків, а деколи взагалі змушених заробляти, щоб вижити самим і допомогти родині. Вони хочуть обєднуватись, творити свої організації. Ми повинні їм допомогти, подати руку, щоб вони могли скоріше і краще адаптуватись в новому середовищі.

Ввечері, під час святкової вечері головним доповідачем мав бути Борис Вжесневський, член парламенту Канади. Через вимоги процесу виборів, він не прибув. Замість нього виступала Оріяна Масюк - його помічниця. Доповідь в головній мірі була присвячена справі ідентифікації української громади в Канаді, її ролі, збереженні свідомості. Мирон Юрійчук, Голова Централі СУМК-УПМ, гарно подякував доповідачці.

Після того вручено Стипендію ім. др. Климашка для активної членки СУМК Лариси Погорецької, котру приняв її дід. Перечитав подяку від Лариси, котра студіює в Едмонтоні і не

могла бути присутня на тій врочистості.

У неділю, після Служби Божої, Зїзд продовжуав свої наради. Ведучою була Дарця Москалюк-Руткай, заступниця Голови Східньої Екзекутиви СУК.

А. Троян представила головного доповідача п. Миколу Латишка, поета, свідка голодомору. М. Латишко, котрий дитиною пережив страхіття голодомору 1932-33 рр. в Україні, своєю доповіддю заполонив усіх слухачів. Особисте пережиття він представив на широкому тлі загальнолюдських терпінь українського народу, безоглядної, безпощадної політики московського окупанта. Сталін, цілий большевицький режим свідомо нищили українських селян, весь український нарід.

Заключне слово Д. Шпитковського, молитва о. В. Макаренка закінчили наради 58 Конвенції СУС Східнької Канади.

Євгенія Мельничук

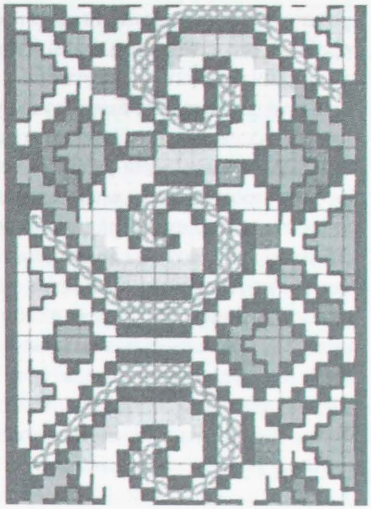

Діаспора - Протягнімо руку один одному

Уривки із Доповідь Анни Кісіль на 58-ому Зїзді СУС

З 2005 року, п-ні Анна була головою Міжнародної організації українських громад "Четверта хвиля, Канада". З 2006 року, світова організація "Четверта хвиля" обрала її головою на Північну Америку.

Однією з найболючіших і найактуальніших проблем України є проблема еміграції її громадян до інших країн. Зрозуміло, що емігрувати за межі рідної землі змушені люди, що з різних причин не можуть повноцінно жити на її теренах. Як правило, це причини:

економічні (бажання поліпшити рівень свого життя, забезпечити особистий добробут, а відповідно, і гідне існування) або

ідеологічні (неможливість жити в країні, політичні, соціальні або моральні закони якої суперечать особистим інтересам і зумовлюють гноблення та утиски).

Наші співвітчизники змушені були виїжджати за кордон за різних часів і з різних причин.

Однак виїзд до чужої країни з чужою культурою і мовою для багатьох з них став швидше трагедією, ніж порятунком: як відомо, українці споконвіку славилися своєю привязаністю до рідної землі, рідної віри та рідної домівки.

Гірку долю української родини, яка виїжджає до Канади, показав у своєму творі Василь Стефаник. Новела "Камінний хрест" написана на основі дійсного факту (протягом 1890-1910 років тільки з Галичини виїхало за кордон 300 тисяч українців): односелець письменника, емігруючи до Канади, поставив на своєму полі камінний хрест - собі і своїй родині. Він і понині стоїть на найвищому пагорбі в Русові. Камінний хрест із вирізьбленими на ньому іменами, поставлений героєм новели, Іваном Дідухом, на глиняному горбі, став пам'ятником не лише його родині, а й усім трудівникам, які виїздили до Америки й Канади.

Картина, коли Іван, запрягшись разом із конем, тягне навантажений віз, перетворюється на символ каторжної праці людини в суспільстві, яке про неї не дбає. Усю свою силу Іван витратив на горб "щонайвищий і щонайгірший над усе сільське поле", що його отримав у спадщину від батьків. На ньому він скалічився, постарів і став господарем. Не багачем був Іван, але свій шматок хліба мав, а тепер, на схилі літ, змушений покинути господарство, налагоджене тяжкою працею і неймовірними зусиллями. «Ця земля не година кілько народа здержіти та й кільки біді витримати», - у розпачі говорить селянин.

Здобутки попередніх еміграцій та сучасний стан

З часу першої еміграції пройшло близько 130 років. І сьогодні ми вже говоримо про четверту хвилю еміграції. За цей час географія

проживання закордонної гілки українського етносу стала однією з найширших у світі - присутність українців зафіксована більше ніж у ста країнах світу. На сьогодні Україна має найвищий у світі відсоток проживання своєї корінної людності за кордоном (відносно до загальної кількості свого етнічного населення). Українці є однією з найчисельніших діаспор світу поряд з китайською, індійською, єврейською, вірменською чи ірландською. Її чисельність, за різними підрахунками коливається від 10 до 30 мільйонів осіб.

Поява українців на півночі американського континенту пов'язана з «трьома великими хвилями масової еміграції» з України. За виключно канадськими статистичними даними, а не за публікаціями вітчизняних дослідників,

перша хвиля (1891-1914 роки) налічувала блискo 170 тисяч

друга хвиля (між двома світовими війнами) - 68 тисяч

третя хвиля (1947-1954 роки) - 34 тисячі

До цієї кількості не входять громадяни, що кваліфікувалися як вихідці з Австро-Угорщини, Польщі чи СРСР, бо вони не подавали імміграційним службам своєї національності або називали іншу через побоювання переслідувань з боку влади за їхнє минуле.

Про внесок українців, вихідців з українських етнічних земель у розвиток світової цивілізації написано чимало праць. Але однією з найбільших заслуг, на мою думку, є те, що українці не розчинились у цьому багатонаціональному світі, а змогли об'єднатись і збудувати за межами материнської землі свою Україну, зберегти в чужому середовищі рідну мову, традиції, культуру, релігію, а головне - любов до рідної землі. Саме вона, діаспора, заснувала велику кількість українських інституцій: школи, інститути, церкви, мережу різноманітних громадських організацій. Вона накопичила великий досвід життя за кордоном у всіх сферах: політиці, економіці, бізнесі, культурі.

Не менш важливим фактом є і те, що разом з любов'ю до свого народу і рідної землі організована українська діаспора вболіває за Україну і багато праці докладає до розбудови її як незалежної самостійної держави, а також сприяє росту її іміджу на міжнародному рівні. Довголітній досвід організованого громадського життя, зокрема на теренах Америки, не тільки полегшує процес адаптації для тих, хто приїхав сюди після горбачовської відлиги, але й є добрим прикладом для наслідування.

Проблеми світового українства

Статистика говорить, що структура української присутності за кордоном змінюється - уже нові емігранти кількісно перевершують стару діаспору.

Причиною першої еміграції з України стала аграрна перенаселність деяких українських територій, економічні та соціальні і політичні утиски, національний гніт, причини економічного характеру. Четверта ж хвиля еміграції, на відміну від своїх попередників, покидає уже незалежну Україну, про яку так мріяли представники попередніх хвиль еміграції. І це є однією з найбільших бід сучасної України.

В наслідок новітньої еміграційної хвилі Україна вже втратила і продовжує втрачати значну частину свого духовно-інтелектуального, наукового, репродуктивного і генетичного потенціалу. Тільки через виїзд за кордон науковців і висококваліфікованих спеціалістів втрати України становлять понад 1 мільярд доларів США на рік. Таким чином Україна інвестує свій найдорожчий капітал у розвиток практично всіх передових країн світу і назавжди втрачає власний інтелектуальний капітал.

Що ж характерне сучасній еміграції?

З метою притягнути ноовоприбулих до української спільноти і було створено громадську організацію «Четверта хвиля». Перш ніж перейти до діяльності нашої організації, хочу уточнити, що саме поняття ЧЕТВЕРТА ХВИЛЯ, має 3 значення:

Перше, основне, безпосередньо вказує на хронологію еміграції по відношенню до попередньої, тобто період еміграції, що розпочався у 80-роках минулого століття.

Наступні два називають організації, що об'єднують новітніх емігрантів:

Міжнародна громадська організація українців «Четверта хвиля», створена у 2006 році у м. Києві. Вона об'єднує представників новітньої еміграційної хвилі з України і украніських трудових мігрантів з 27 країн світу. Головне завдання

організації - координація зусиль української громадськості в Україні та за кордоном для правового, соціального й професійного захисту інтересів і прав громадян України, які перебувають за кордоном, та членів їх сімей в Україні, а також сприяння поверненню українців на Батьківщину.

Громадське об'єднання українців "Четверта хвиля" у Канаді представляє інтереси новоприбулих та складається з представників нової хвилі іміграції українців. "Четверта хвиля" є добровільна, неприбуткова, освітньо-культурна, неурядова громадська організація, яка ставить собі за мету:

- допомагати та надавати інформаційно-координаційну підтримку членам організації з їх адаптації в Канаді
- підтримувати єдність української громади в Канаді
- розвивати та популяризовати українську культуру та мову як складові елементи канадського багатокультурного середовища
- а також підтримувати та допомагати нашій молоді, нашим молодим українським бізнесам за принципом "свій до свого по своє" або "добробут всіх через участь кожного"

На цих та інших основних ідейних принципах і була побудована робота нашої організації за ці останні чотири роки. Офіційно організація створена і зареєстрована 6 лютого 2004 року. На протязі 2003 року ініціативна група працювала над створенням цієї організації, першим головою якої був лікар Тарас Волощук. З 20 лютого 2005 року головою було обрано мене.

Наші досягнення

Членами нашої організації була розроблена база даних українських бізнесів у Канаді, інформаційно-бізнесовий інкубатор, як ми його називаєм, з якого можна отримати будь-яку інформацію, що цікавить новоприбулих імігрантів. База продовжує поповнюватися, коли запрошуємо на вечори-зустрічі земляків безнесменів останньої хвилі імміграції, які рекламують свої бізнеси під гаслом "Свій до свого по своє".

Ніхто не розуміє проблеми новоприбулих краще, ніж такі ж новоприбулі, ніщо не гуртує краще, ніж рідна мова, пісня і спогади про рідний край. То ж у 2005 році було започатковано ще один проект нашої організації "Зустріч земляків". На сьогодні проведено такі зустрічі:

Зустріч тернополян, львів'ян, івано-франківчан, киян, одеситів та полтавчан, буковинців та волинян.

Ці хвилюючі вечори надовго залишаться у пам'яті кожного: коли на екрані телевізорів з'являлися рідні місця, лунали знайомі пісні і мелодії, своїх земляків за кордоном вітали мери вищеназваних місць і запрошували в Україну додому, - у багатьох були сльози на очах.

Систематично проводимо наукові секції, круглі столи з питань вищої освіти у Канаду.

Проводяться вечори, зустрічі з цікавими людьми, концерти, на які запрошуються представники громадських установ, працівники Посольства та Генерального консульства. Зокрема, проведені вечори за участю заслужених артистів України.

Ведеться робота з молоддю і рівночасно багато інших цікавих проектів на різні сучасні, цікаві і корисні для всіх теми.

На закінчення хочу підкреслити, що на відміну від іммігрантів, які приїхали до Європи, ми, що іммігрували до Північноамериканського континенту, мали вже збудовану попередніми хвилями імміграції українську інфраструктуру, якою могли користуватися: українські суботні школи, садочки, банки, крамниці, церкви. Це звичайно допомогло нам швидше і легше адаптуватися в країні, за що ми надзвичайно вдячні нашим попередникам. Як бачите, членами нашої організації ведеться тісна співпраця з різними українськими організаціями в спільних проектах, береться активна участь у заходах, які проводять українці. Наша організація щойно набирає обертів, у наших планах багато цікавих і потрібних українській громаді заходів, ми готові до співпраці і відкриті для всіх, хто має цікаві задуми і бажання працювати.

То ж протягнімо руку один одному!

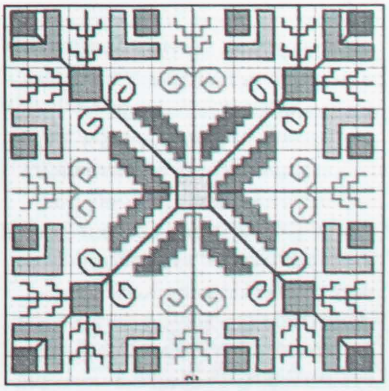

Величавий Концерт хору Дніпро

Святкування 300 років української клясичної музики

Едмонтонська українська публика мала велику приємність слухати виступу хору Дніпро під назвою 300 років української клясичної музики. Концерт відбувся в неділю 26-го жовтня 2008 р. в приміщені McDougall Church.

Прекрасний, погідний, різнокольоровий Едмонтонський день, надав гарного настрою плянувати щось приємне для душі. Піти на концерт Дніпро! Ми вже читали про успішний виступ хору в Монтреалі, і з великим зацікавленням чекали мати нагоду почути цей концерт в Едмонтоні.

Слухачі концерту були нагороджені дуже цікавим, динамічним, з вишколеними тонкостями, доброю дикцією, чистими і зіспіваними, приємними голосами, великого і здисциплінованого хору. Програма включала твори української духової музики, які були компоновані майже 300 років тому, до творів 19-го століття, які були надхнені українськими національними темами, до творів 20-го століття, і найновіших часів, з цікавими і відмінними мелодіями і виконанням. А все це під керівництвом довго-літньої, дуже добре вишколеної і інтуєтивної диригентки Марії Дитиняк, як також її заступниці Славки Захарії. Як казав колись наш славний маестро Володимир Колесник - Нема поганого хору, є погані диригенти. Тут в Едмонтоні, як це дуже акуратно завважив молодий композитор, др. Андрій Талпаш, ми маємо професійних диригенток, музикознавців, які кожний свій рух передають хорові в прецизний спосіб, і хор відчуває їхнє бажання і віддає потрібну відповідь. Тому обом диригенткам належиться велике признання за успіх хору Дніпро.

Концерт почався піснею "Дніпро реве", муз. Д. Січинського, сл. Б. Гріпченка. Це ніби гимн хору, іменованим Дніпро. Гарно, могутньо виконаний твір, з енергією і теплотою хористів, яких публика відразу собі полюбила. Соліст Іван Зінчук вміло виконав свою партію.

Голова хору, Люба Федущак, якраз вітала гостей, коли на залю увійшли достойні гості. Єпископ Іларіон, який того дня був висвячений на Єпископа, і Преосв. Арх. Юрій, який декілька років тому, за організацією маестра В. Колесника, з деякими едмонтонськими хористами робили запис 35 духовних концертів Д. Бортнянського. Їх Екселенції були милими гостями на концерті.

Після того слідували три духовні твори - "Прийдіте поклонімось" - М. Березовський, Концерт Но. 1 - "В молитвах неусипущую Богородицю" - Артема Веделя. Солісти - М. Захарія, Л. Чумер, О. Васараб-Ролланд, Л. Пастушенко, І. Зінчук і Е. Ґрох.

Концерт Но. 2 - О. Бортнянський - "Торжествуйте днесь всі любящі Сіона". Солісти - І. Федеркевич, С. Романюк, О. Васараб-Ролланд, М. Говда і Н. Гук. Диригентка М. Загарія. Солісти дуже зіспівано виконували свої партії.

Слідували пісні - А вже весна, а вже красна - М. Лисенка - уривок з опери "Зима й весна" і "Ой ходить сон коло вікон" - обр. О. Кошиць - Солістка С. Романюк, диригент М. Захарія. Тут можна відчути вмілість хору передати спокійно, без зайвих високих нот, зіспіваність, вміння відчути всі нюанси яких хотіла віддати диригентка, і які були передані публиці.

"Не стій вербо над водою" - обр. М. Леонтовича була гарно виконана, з належним балянсом усіх голосів.

Надзвичайно добре виконана пісня "Вечірня пісня" Кирила Стеценка, сл. В. Самійленка, зробила на слухачів чарівне вражіння. Виконана ансамблем Дніпрова хвиля який складається з членкинь хору О. Федеркевич, І. Федеркевич, С. Романюк, Н. Онищук, О. Тарнавська, К. Мариняк і Д. Васараб-Ролланд. Веселі, усміхнені, молоді виконавці сконцентрували всю увагу на передані пісні слухачам. І їй це добре вдалося, бо слухачі відчули чар пісні і сердечне виконання за що нагородили виконавців довгими оплесками.

Друга пісня "Ти до мене не ходи", обр. Анатоля Кос-Анатольского, також жваво відспівана, викликала усмішку в слухачів.

Дуже цікавий твір, "Ой у полі світлиця стояла", обробка народної пісні Пилипа Козицького. Автор дуже глибоко відчув трагедію молодої дівчини, передавши її унісонними мелодіями, постепенню передавчи кожному голосові самостійний хід мелодії і в своїй кульмінації великими акордами зворушив публику до сліз. Солістка Л. Чумер.

Пісня "Якби мені черевички", муз. Ф. Колесса, сл. Т Шевченка, змінила настрій публики. Солісти дуже мило звучали - О. Федеркевич, Д. Васараб-Ролланд і М. Говда.

Першу частину концерту закінчено піснею "Палай, палай", А. Вахнянина, уривок з І-ої дії опери Купало. Солісти - Л. Чумер і І. Федеркевич. В цій пісні відчувалося багато народних мотивів.

Другу частину концерту почато закарпатською піснею "Сидить пташок на черешні", Г. Майбороди, в якій зображено жарти і залицяння. Соліти - Н. Онищук і А. Гладишевський, для якого здається це сольо було написане.

Цікавою піснею була "Пісня під сопілку", І. Шамо, сл. С. Рочиня, дир. М. Загарія. Молодий едмонтонський диригент, Андірй Талпаш, спеціяльно звернув увагу на контролю диригентки на добре виконаним сольом Олі Федеркевич, і зіспіванням хору.

Слідувала жартівлива пісня "Через річеньку, через болото", обр. Є. Козака. Дехто з публики собі підспівував з хором.

Жіночий хор виконав мою улюблену пісню "Червона ружа", І. Шамо. Це лірична пісня про вірну любов. Фантастично!

"Щедрівка, ІІІ частина", з кантати Барвінок, муз. Лесі Дичко, сл. С. Жупанина, виконав жіночий хор., диригент М. Захаіря. Проф. Андрій Талпаш завважив що хор дуже вміло втримав делікатність звуку, прецизія і чіткість та чистота звуку, зробили велике вражіння на едмонтонського молодого композитора, Андрія Талпаша.

З черги, чоловічий хор виконав дві пісні - "Гаєм, гаєм зелененький", обр. А. Кушніренка і "Гей, браття опришки", А. Кос-Анатольского, сл. М. Істияновича. Соліст Еміліян Грох, якому публика била браво, ще заки він почав співати.

"Широке поле" - Б. Лятошинський, сл. Максима Рильского. Такі сильні слова - Темна даль, огонь на обрії тремтить... А в небесах холодна вічність там іде, і лине все кудись, як птах... А де зупиниться, аж де? Не знаю я.

Це тяжкий твір до виконання, бо кожне слово таке вагоме - трудні інтонації, які хор зумів подолати і виконати добре.

"Вмирала річка" - дума - Віктор Цужчіль, сл. Т. Шаповаленко. Вмирала річка, сохла, меркла поки не висохла вода .... Били чайки себе в груди - що ж воно тепер буде? Люди!

Солістки - Ірина Федеркевич, Леся Чумер. Оповідач - Стефан Мельниченко.

Це був найбільш оплесканий твір цілого концерту. Не було людини до якої б цей твір не промовив. Тема, прецизія, сила, нюанси - прекрасно виконані сольові частини - просто не перевершені. Цей останний лемент - люди! залишився в вухах, ще далеко після закінчення концерту. Велике признання від музикольогів (які біля мене сиділи на концерті) для п-і М. Дитиняк, яка зуміла витягнути стільки емоції і відчуття у своїх співаків! Браво!!

Останного точкою програми була ораторія "Святий Дніпро" IV і V част. Валерій Кікта, обр. Софії Майданської, з прекарсним сольом Олі Федеркевич. Цю ораторію замовив хор у комозитора Кітки з нагоди 40 ліття хору Дніпро 1993 р.

Звичайно, публика не хотіла пустити хор без додатку і ми почули ще одну гарну пісню "Над Дніпром", муз. П. Жуковського. Тут, в цій пісні заблестіли наші молоді солісти - Оля Федоркевич і Маркіян Говда. Публика їх обдарувала гучними і довгими оплесакми.

Фортепянний супровід був в руках талановитої піяністки Ірини Тарнавської. Дуже вміло описала, музикольог, Олеся Талпаш, історію української клясичної музики за останних 300 років, що було подано в програмках.

Підчас свого 55 літнього існування, хор Дніпро дав багато цікавих концертів. Треба сказати що цей останний концерт був цікавий тим що ми мали змогу почути чудові зразки української клясичної музики. Всі твори були виконані з надзвичайною уваною до всіх деталів, і це дало змогу слухачам почути всі твори виконані в досконалий спосіб.

Ми дуже вдячні що маємо в Едмонтоні такий сильний і цікавий хор, з прекрасними диригентами. Бажаємо Вам усім гарних, дальших успіхів.

Ольга Логвиненко
Референтка до Промінь

СВІТОВИЙ КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ
CONGRÈS MONDIAL UKRAINIEN

UKRAINIAN WORLD CONGRESS
CONGRESO MUNDIAL UCRANIO

145 EVANS AVENUE, #207, TORONTO ON M8Z 5X8 CANADA • TEL. (416) 323-3020 • FAX (416) 323-3250
E-MAIL: congress@look.ca • INTERNET: ukrainianworldcongress.org

11 березня 2009 р.

ЗАЯВА СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ УКРАЇНЦІВ: 70-РІЧЧЯ ПРОГОЛОШЕННЯ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

15 березня 2009 р. виповнюється 70 років проголошення Карпатської України – незалежної держави українців Закарпаття. Будучи логічним продовженням довговікової боротьби нашого народу за свою незалежність, ця яскрава сторінка української історії стала важливим етапом у здобутті незалежності України у серпні 1991 р.

Велике прагнення українців Закарпаття жити в незалежній державі знайшло своє відображення у різних подіях бурхливого 20-го століття, і зокрема у вході Закарпаття до складу Західно-Української Народної Республіки (ЗУНР), а після захоплення ЗУНР Польщею та включення Закарпаття до Чехословацької Республіки – у наполегливому виборюванні української автономії та незалежності.

Висока національна свідомість та солідарність українців Закарпаття принесла їм тріумфальну перемогу під час виборів крайового Сейму 12 лютого 1939 р.: із 92.5% , що взяли участь у голосуванні, 92.4% проголосували за утвердження національної держави, що й стало підставою до проголошення незалежної Карпатської України. Першу сесію Сейму Карпатської України, яка пройшла 15 березня 1939 р. у м. Хуст, доктор Августин Волошин відкрив зворушливим привітанням та пророчими словами великого Шевченка: *"Встане Україна... Світ правди засвітить, І помоляться на волі Невольничі діти"*. У цей день було затверджено суверенність та самостійність новоствореної держави, одноголосно обрано доктора Августина Волошина Президентом та прийнято основні Конституційні закони.

Однак складна політична ситуація в Європі напередодні Другої світової війни не дала уряду новоствореної держави здійснити свої плани: уже під час роботи першої сесії Сейму на кордоні Карпатської України почали концентруватись угорські військові частини. У кінці березня після кровопролитних боїв з військами профашистської Угорщини підрозділи регулярної армії Карпатської України – Карпатської Січі – змушені були відступити, а ворог повністю окупував землі молодої держави. Січовики-українці стали першими, хто зі зброєю в руках виступив проти гітлерівського нацизму.

Попри військову поразку, проголошення Карпатської України стало важливим кроком на державотворчому шляху України, засвідчило незламну волю українського народу до свободи і незалежності та підтвердило, що Закарпаття є українською землею, а українці цього краю – невід'ємною частиною великої української нації.

У зв'язку з відзначенням у 2009 р. 70-річчя проголошення Карпатської України Світовий Конґрес Українців закликає усе світове українство глибоко осмислити цю історичну подію, відповідно оцінити її роль в історії України та включитися до проведення різноманітних заходів на цю тематику.

Світовий Конґрес Українців

Евген Чолій
Президент

Стефан Романів
Генеральний секретар

Shevchenko Foundation appoints Fund Advisory Council

On May 2008 the Honourable Jason Kenny, announced a $10 million grant to the Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko. The grant will facilitate projects and initiatives for groups affected by Canada's first internment operation during World War I to recognize and commemorate their internment experiences.

Letters were sent to all the affected communities and on July 24, 2008, six members were appointed to the Canadian First World War Internment Recognition Fund Advisory Council: Andrew Hladyshevsky Q.C. (Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko), Dr. Lubomyr Luciuk (Ukrainian Canadian Civil Liberties Association), Olya Grod (Ukrainian Canadian Congress), Ivan Grbesic (Croatian community), Diane Dragasevich (Serbian community) and Christopher Adam (Hungarian community). Fran Haskett, daughter of Mary Manko, one of the last known survivors of the Spirit Lake internment camp in Quebec's Abitibi region, was also appointed to the Advisory Council.

At its first meeting held at Spirit Lake, Quebec, September 5-7, 2008, the Fund Advisory Council met with various levels of Government and the Spirit Lake Corporation which received the first funding to transform the church of St. Viateur de la Ferme into a historical interpretive centre that will document the experiences of the internees held at the Spirit Lake internment camp.

The long-term mandate of the Fund Advisory Council is to actively promote education and commemorative projects in fulfillment of the agreement with the Government of Canada and to request information from affected communities for projects that may be submitted for funding. The short term goal is to work with Parks Canada, in the implementation of the $2.5 million Historical Recognition Program to establish exhibits about the interment at three internment sites at Banff, The Citadel in Halifax and Fort Henry.

On January 12, 2009, the Shevchenko Foundation Board of Directors appointed Orest Kruhlak chair of the Fund Advisory Council. Mr. Kruhlak began his public service career in Ottawa as a special studies officer and special assistant to the Commissioner of Official Languages. He then moved to the Department of the Secretary of State where he held different positions, including Director of Multicultural Programs in Ottawa, Regional Director for the Pacific Region and Yukon Region for the Department of Secretary of State- Multiculturalism and Citizenship Canada. With the creation of the Department of Canadian Heritage in 1993 he was appointed Regional Executive Director for the Pacific Region He retired from the federal public service in 2001.

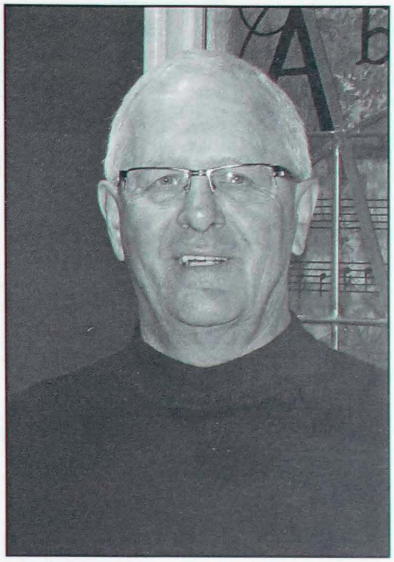

Orest Kruhlak, Chair of the Fund Advisory Council

Оживуть степи, озера

Тарас Шевченко (Уривок з поезії «Ісаія. Глава 35»)

Оживуть степи, озера,
І не верстовії,
А вольнії, широкії
Скрізь шляхи святії

Простеляться: і не найдуть
Шляхів тих владики,
А раби тими шляхами,
Без гвалту і крику,

Позіходяться докупи,
Раді та веселі.
І пустиню опанують
Веселії села.

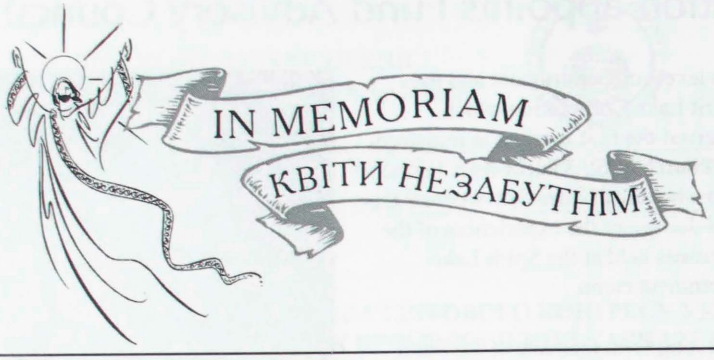

Eli Fedak
1924 - 2008

After a brief illness, Eli Fedak passed away peacefully on his 84th birthday, August 7th, 2008, surrounded by his loving family. Dear son of the late Michael and Wasylina Fedak. Loving husband of Mary (nee Festeryga). Beloved father of Natalie (John Gergesha), Christina (Taras Hiltschuk) and Lesia (Bill Levinsky). Doting Dido to Nicholas, Ivanka, Adam and Adrian. Dear brother of the late Ollie (Lloyd Hastings), Iris (Harry Berezny), Adele Douglas and Kathy Emmons. Dear brother-in-law of George Festeryga (Barb) and Bill Festeryga (Doris). Cherished uncle to many nieces and nephews. He will also be deeply missed by his cousins and friends.

For most of his career, Eli taught at Langstaff Secondary School in Thornhill, Ontario. He obtained his Bachelor of Education in Saskatoon, Saskatchewan, while residing at the Petro Mohyla Institute. We will always remember Eli's stories about his funny and exciting experiences while teaching in one-room schoolhouses and living in the teacherage. He taught in rural schools for several years as well as high school in Foam Lake, Saskatchewan.

In 1955, Eli made a big move across Canada to Ontario, and met the love of his life - Mary Festeryga. They became proud parents of Natalie, Christina and Lesia. Family and tradition were very important to Eli. He made it a point to keep in touch with his family and friends. Eli loved photographs and was always ready with his disposable camera. He wasted no time putting these photographs into albums and now we are blessed to have these picture memories.

Eli loved his church. He was a proud and active member of St. Anne's Ukrainian Orthodox Church and choir in Scarborough, Ontario, where he served as president for three years, from 1986 to 1988. He was also active in the USRA (TYC).

Eli lived his life passionately and enjoyed every moment. He has always been the pillar of our family. We will deeply miss Eli's excitement when confronted with a challenge, and especially his gentle and positive nature.

A panachyda was officiated by Fr. M. Sidorski on Sunday, August 10, 2008 at 7:30 pm. The funeral service was held on Monday, August 11th and was officiated by Fr. M. Sidorski along with the presence and participation of His Eminence Archbishop Yurij at St. Anne's Ukrainian Orthodox Church in Scarborough, Ontario. The church choir, directed by Mrs. Maya Spys, sang the panachyda and the funeral, for which we are deeply grateful. Eli was interned at York Cemetery in Toronto.

A heartfelt thank you is extended to all those who participated and sent their condolences to our family. Your care and concern are greatly appreciated and will always be remembered.

On September 21st, a 40-day panachyda was held at St. Anne's, followed by a lunch. Fr. M. Sidorski officiated.

"In these times of remembrance, we should not dwell on the past and commiserate through sadness, but rather celebrate Eli's life through tears of joy. A man of peaceful nature. A man of endearing presence. A friend in times of need. A force to be reckoned with. A loving, caring, gentle person. A warrior battling on. Such are the ways to describe my grandfather."
- Nicholas Gergesha -

Vichnaya Pamyat!

Submitted by the Fedak family with a donation of $100 to the Promin Press Fund

Бл. пам. Марія Макаренко
у 6-ту річницю упокоєння

У шосту річницю упокоєння нашої улюбленої дружини, мами, бабусі і прабабусі Марії Макаренко, яка відійшла у Царство Небесне 10 березня 2003 р. сполітаємо у вінок наші щирі молитви.

Спогади про її незабутню милу усмішку, непохитну материнську віру, любов і підтримку залишаться в наших серцях навіки.

У її світлу пам'ять складаємо пожертву в сумі $200.00 на пресовий фонд Променя.
Вічна їй пам'ять!

- Олексій Макаренко,
- митр. прот. Василь, добр. Лариса, Тамара і Павло Макаренко
- прот. Ярослав і добр. Наталя, Олександра і Антон Буцьора
- прот. Володимир і добр. Оля Макаренко,
син Володимир і Наталка: діти Лукіян, Матвій та Микола,
Син Григорій і Еймі: діти Натанаїл та Ісак,
син Андрій і Дженифер: дочка Аливія, Донька Стефанія
- прот. Богдан і добр. Оля Демчук

Бл. пам. Маруся Гнатюк
у першу річницю упокоєння

У першу річницю упокоєння дорогої нам тітки Марусі Гнатюк, яка відійшла у вічність 13 березня 2008 р. складаємо пожертву в сумі $50.00 на журнал "Промінь" як нев'янучий вінок у її світлу пам'ять.

Згадка про її безмежну любов, добродушність, та постійну дбайливість буде вічно з нами.

Вічна їй пам'ять!

Орися Сушко з родиною
Гамільтон, Онтаріо

Не забудьте помянути
не злим, тихим словом....

RELIABILITY Since 1973

athens printing

COMPLETE IN HOUSE SERVICES

From Creative Design to Final Product
Black on White to Full Colour

PENNY SALE TICKETS

- Tickets of all Kinds
- Business Stationery & Forms
- Business Cards
- Labels & Stickers
- Brochures & Catalogues
- Newsletters & Booklets
- Invitations & Announcements
- Complete Bindery Services
- Layout & Graphic Design
- Also Continuous Forms

DIGITAL IMAGING
BLACK & WHITE FULL COLOUR

1480 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8H 2W9
Tel: 905 549-6719 Fax: 905 549-7645 e-mail: info@athensprinting.ca

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative anywhere in the world OR
Use this form for a new or renewed subscription for yourself.

Gift _____ New Subscription _____ Renewed Subscription _____

Name _____

Address _____

City _____ Province _____ Country _____ Postal Code _____

If GIFT indicate from whom _____

Cheque or money order enclosed in the amount of $ _____ for _____ year(s) at $20 ($25) a year

Canada $25 a year, other countries $30 a year - В Канаді $25 на рік, в інших країнах $30 на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

Birchwood
Realty Services Inc., Brokerage

Doris-Ann Masnyk

Owner/Broker of record
market value appraiser

416-520-5290

dmasnyk@trebnet.com

Consistent and attentive professional real estate services

SMITH MONUMENT
COMPANY LTD.

ANDREW LATYSHKO
PRESIDENT

BUS: (416) 769-0674
FAX: (416) 769-5677
TOLL FREE: 1-888-836-7771

349 WESTON ROAD
TORONTO, ONTARIO M6N 3P7

A FAMILY BUSINESS SINCE 1919

SHEVCHENKO 96 FOUNDATION

THE UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Helping Ukrainian Canadians since 1963

What does the SHEVCHENKO FOUNDATION represent?

- commitment to community
- financial assistance for cultural development
- sound administrative management
- security and stability
- an investment in community growth
- a lasting legacy for future generations

Support the Shevchenko Foundation so it can continue supporting our community!

www.shevchenkofoundation.com
or contact
Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko
202-952 Main Street Winnipeg, Manitoba
R2W 3P4 Tel 1-866-524-5314

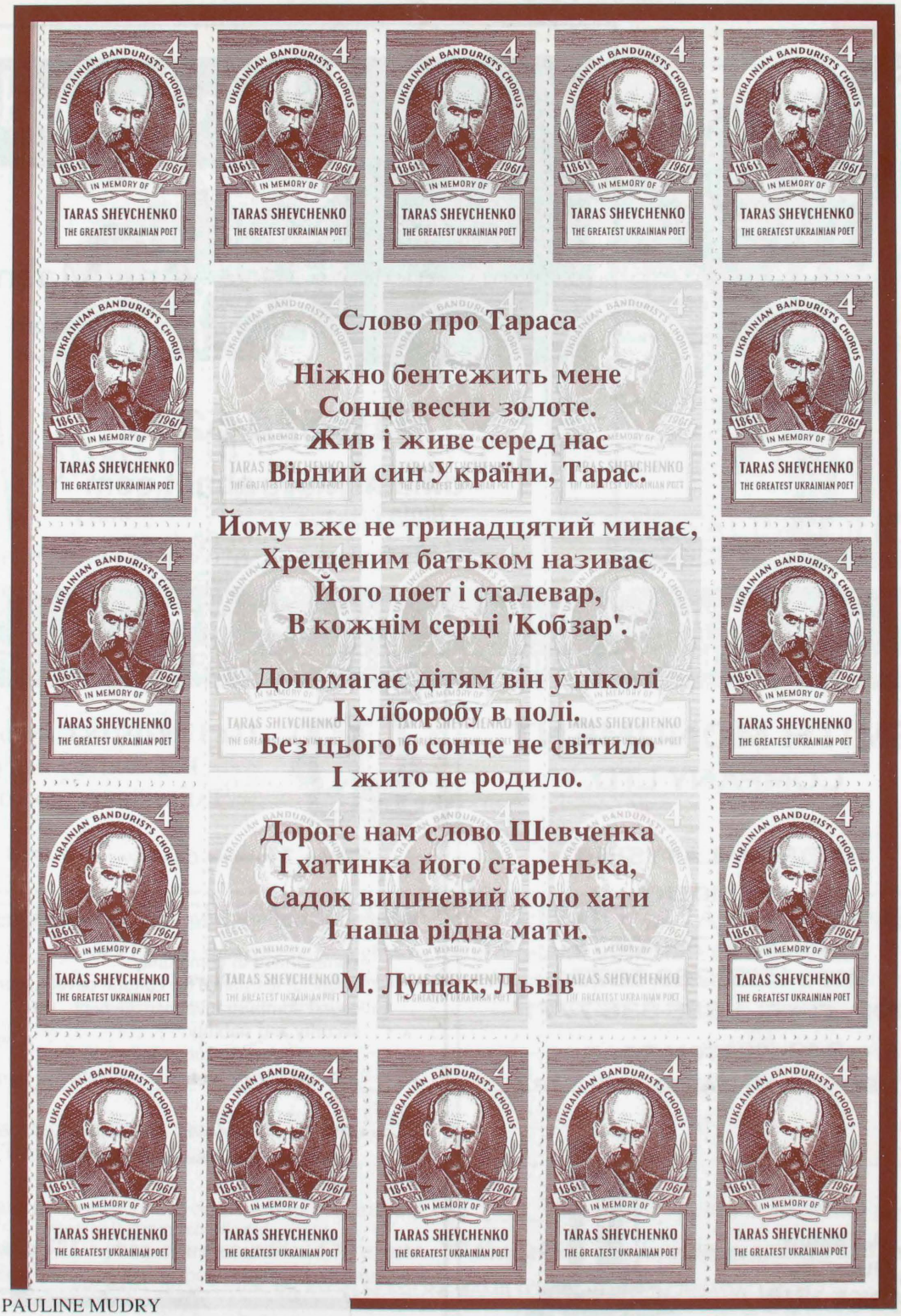

PAULINE MUDRY
2844 - 135 AVE
EDMONTON, AB
T5A 3S4 1-Jun-2009

PM40011733 R09580
Return Undeliverable Canadian Addresses to:
PROMIN
Box 57268, Jackson Station
Hamilton, Ontario,
Canada L8P 4X1